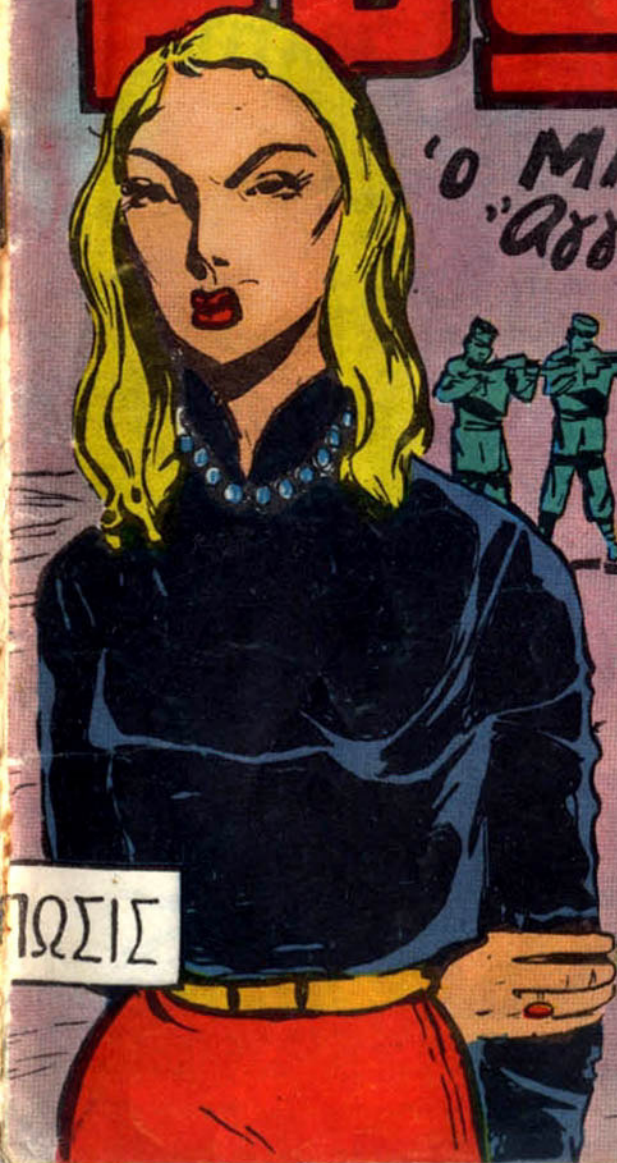

Ο ΜΗΡΟΣ

ΗΘΟΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ
"Αδελφός"

156

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

«Πιάστε τον!»

Ο ΣΠΙΘΑΣ άνοι-
γει τὰ μάτια του
καὶ βογγάει ὑπόκωφα, νοιώ-
θοντας ἓνα διαπεραστικό πό-
νο στὸ κεφάλι. Ποῦ θρίσκε-
ται; Κυττάζει γύρω καὶ βλέ-
πει ὅτι θρίσκεται μέσα σὲ
μιὰ κουζίνα. Δυὸ μάγειροι
τὸν κυττάζουν ἄγρια καὶ μι-
λοῦν μ' ἓνα Γερμανὸ ἀστυ-
νομικό.

Καὶ τότε θυμάται. Σπρω-
γμένος ἀπὸ τὴν πείνα, ποῦ ἀ-
διάκοπα τοῦ βασανίζει τὰ
σωθικά, εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ
σπίτι, ὅπου μένει μὲ τὸ Γι-
ῶργο καὶ τὴν Κατερίνα εἶχε
περιπλανηθῆ στοὺς δρόμους
τοῦ Βερολίνου μέρα μεσημέ-
ρι καὶ εἶχε μπη̃ στὴν κουζί-
να ἐνὸς γερμανικοῦ ἐστια-
τορίου. Ἐκεῖ εἶχε θέσει ἐκ-

τὸς μάχης δυὸ μαγείρους καὶ εἶχε φάει ἄρκετὰ ὥς τῇ στιγμῇ ποὺ οἱ ἴδιοι μάγειροι συνηλθον καὶ τὸν ἔρριξαν ἀναίσθητο χτυπώντας τον μ' ἓνα ραβδί (*).

— Πρόκειται γιὰ ἓναν ἐπικίνδυνο ἐγκληματία, λέει ὁ ἓνας μάγειρος στὸν ἀστυφύλακα. Μπήκε ἐδῶ μέσα καὶ μᾶς ἐπετέθη!

— Θὰ τὸν κλείσω μέσα!, λέει ὁ ἀστυφύλακας. Θά...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τῇ φράσει του. Ὁ Σπίθας, ποὺ βλέπει τὰ ψητὰ πάνω στὸ τραπέζι, νοιώθει τὸ αἶμα νὰ ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του καὶ ἐπιτίθεται κεραυνοβόλα. Τινάζεται ὀρθιος σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ λάστιχο καὶ ἡ γροθιά του προσγειώνεται σὰν σφυρί στὸ σαγόνι τοῦ ἐνὸς μαγείρου, ποὺ εἶναι πιὸ κοντὰ του. Ὁ Γερμανὸς πέφτει σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός.

Πρὶν οἱ ἄλλοι δυὸ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, ὁ Σπίθας συνεχίζει τὴν ἐπίθεσί του. Ἡ γροθιά του χτυπάει τὸ δεῦτερο μάγειρο ττὸ σαγόνι καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει πάνω στὸν ἀστυφύλακα, τῇ στιγμῇ ποὺ αὐτὸς ἐτοιμάζεται νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του. Κυλιοῦνται καὶ οἱ δυὸ χάμω. Ὁ Γερμανὸς ἀστυφύλακας προσπαθεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἀναίσθητο κορμί τοῦ μαγείρου ποὺ τὸν πλοκώνει μὰ ὁ Σπίθας δὲν

τοῦ δίνει τὸν καιρό. Μ' ἓνα πήδημα θρίσκει κοντὰ του καὶ τὸ πόδι του τραβιέται πίσω καὶ τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρὸς μὲ φόρα. Χτυπημένος στὸ σαγόνι ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ Χίτλερ χάνει τὶς αἰσθησεις του.

Ὁ Σπίθας τρέχει στὸ τραπέζι, ἀρπάξει ἓνα ψητὸ μπουτί καὶ τρέχει πρὸς τὴν πόρτα, γιατί ἀπὸ τὴν αἵθουσα τοῦ ἐστιατορίου ἀκούγονται τώρα τρεχαλητὰ καὶ φωνές.

Βγαίνει στὸ δρόμο καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ, ἐνῶ πίσω του βγαίνουν μερικοὶ ἄνθρωποι καὶ ἀρχίζουν καὶ αὐτοὶ νὰ τρέχουν ξοπίσω του, φωνάζοντας:

— Πιάστε τὸ δολοφόνο! Πιάστε τὸν κλέφτη.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς, δεκάδες διαβάτες, ἀκούγοντας τὶς φωνές αὐτὲς ρίχνονται πίσω ἀπὸ τὸ Σπίθα, ποὺ τρέχει πάντα, χωρὶς ὅμως νὰ πάψῃ νὰ καταβροχθίζει τὸ ψητὸ μπουτί.

* * *

Γεμάτος ἀνησυχία γιὰ τὸν καθυστερημένο στὸ μυαλὸ καὶ ἀδιάκοπα πεινασμένο φίλο του, ὁ Γιώργος Θαλάσσης ἀποφασίζει νὰ βγῇ ἐξω γιὰ νὰ δῇ τί ἔχει ἀπογίνει ὁ Σπίθας.

— Μείνε ἐσὺ ἐδῶ, λέει στὴν Κατερίνα. Πηγαίνω μιὰ βόλτα νὰ δῶ τί ἔχει γίνει ὁ Σπίθας.

Ἀλλάζει λίγο τὰ χαρκτηριστικὰ τοῦ προσώπου του μὲ μερικὲς κραγιονιές

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τῆμος, τὸ 155, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ Τέλος τοῦ Μερβάρα».

καὶ θγαίνει ἔξω. Περιπλανιέται στήν τύχη, ἐλπίζοντας νὰ συναντήσῃ πουθενά τὸ ἀχόρταγο παιδί.

Ξαφνικά, καθὼς βαδίζει μέσα σ' ἐνα κεντρικὸ δρόμο, ἀκούει φωνές καὶ βλέπει ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων νὰ τρέχῃ ἑξαλλο πίσω ἀπὸ κάποιον ποὺ φεύγει μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα ποὺ μποροῦν νὰ ἀναπτύξουν τὰ πόδια του. Κυττάζει καλύτερα καὶ ἀνασκιρτάει. Εἶναι ὁ Σπίθας καὶ στὸ χέρι του κρατᾷ ἕνα ψητὸ μπουτί.

"Ἐχει συμβῇ αὐτὸ ποὺ φοβόταν. Ὁ Σπίθας, γιὰ νὰ χορτάσῃ τὸ στομάχι του, ἔκλεψε ἕνα ψητὸ μπουτί ἀπὸ κάποιον ἐστιατόριο καὶ τώρα τὸν κυνηγοῦν γιὰ νὰ τὸν πιᾶσουν. "Ἄν πέσῃ στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας, ὅλα θὰ πᾶνε χαμένα. Τὰ παιδιά δὲ θὰ μπορέσουν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Βερολῖνο καὶ θὰ κινδυνεύσουν πάλι νὰ πέσουν στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν! Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ξεφύγῃ!

Τρέχει κι' αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλῆθους μ' ὅλη τοῦ τὴ δύναμι, προσπερνάει τοὺς διώκτες τοῦ Σπίθα καὶ πλησιάζει στὸ ἀχόρταγο παιδί, ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ποὺ ὁ Σπίθας ἐτοιμάζεται νὰ στρίψῃ σὲ μιὰ γωνία.

Στρίβουν τὴ γωνία σὲ ἀπόστασι ἐνὸς μέτρου ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Καθὼς τρέχει τὰ μάτια τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα ἑξετάζουν τὸ δρόμο γύρω. Βλέπει ὅτι ἀπὸ τὴν

ἀντίθετη κατεύθυνσι ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος τοὺς δυὸ ἄλλοι ἀστυφύλακες τραηγμένοι ἀπὸ τὶς φωνές καὶ ὅτι σὲ λίγες στιγμὲς τὰ δυὸ παιδιά θὰ βρεθοῦν μέσα σὲ μιὰ παγίδα. Βλέπει ἐπίσης ὅτι σὲ ἀπόστασι πέντε μέτρων μπροστὰ εἶναι σταματημένο ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ ὁ ὁδηγὸς του ἔχει ἐγκαταλείψει γιὰ νὰ μὴ σὲ κάποιον κατάστημα. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα σωτηρίας.

Μ' ἕνα πήδημα, φτάνει τὸ Σπίθα, καθὼς αὐτὸς προσπερνάει τὸ αὐτοκίνητο τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γιὰ καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου τὸν ρίχνει μέσα, πηδάει καὶ ὁ ἴδιος μέσα, κάθεται στὸ βολάν καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει.

"Ὅλα αὐτὰ γίνονται μὲ τόση γρηγοράδα, ὥστε οἱ διώκτες τοῦ Σπίθα δὲν ἔχουν ἀκόμη στρίψει στὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ οἱ δυὸ ἀστυφύλακες βρίσκονται ἀκόμη μακριά.

Ὁ Γιώργος ἀναπτύσσει ταχύτητα, περνάει δίπλα στοὺς ἀστυφύλακες καὶ πρὶν αὐτοὶ προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους καὶ νὰ ἀντιδράσουν οἱ δυὸ μικροὶ φυγάδες ἔχουν κιόλας ἑξαφανιστῇ..

Γκέρντα Σούμπερτ

ΔΥΟ μέρες ἀργότερα, τὸ Παιδί - Φάντασμα, ἡ Κατερίνα καὶ ὁ

Σπίθας βρίσκονται στην 'Αθήνα. Ένα ελικόπτερο των Συμμάχων είχε πάρει τα τρία ήρωικά παιδιά από ένα προάστιο του Βερολίνου και τα είχε μεταφέρει στην 'Ελλάδα, σε μια έρημη περιοχή της 'Αττικής. Τώρα, τα 'Ελληνόπουλα βρίσκονται μέσα σ' ένα κρησφύγετο του Παιδιού - Φάντασμα, μέσα στην ίδια την 'Αθήνα.

Ο Σπίθας καθισμένος σε μια γωνιά της τραπέζιας μασουλάει χαρούπια και διηγείται στα δύο αγαπημένα του ζώα τον Μουτς και την Τσικίτα τις περιπέτειές του στη Γερμανία.

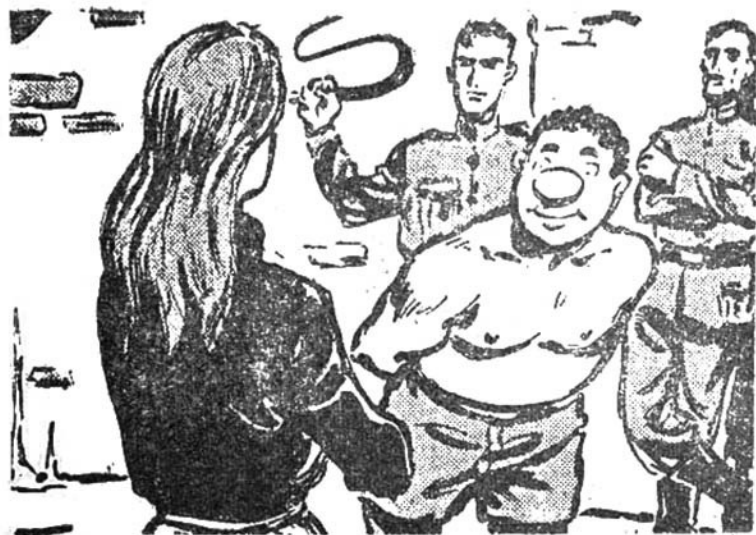
— "Αχ! τους λέει με καημό. Πέρασα ζωή και κότα εκεί! 'Εκεί νά σε είχα, Μουτς

θατρωγες για όλη σου τη ζωή. Κρέατα και κόκκαλα όσα θέλεις. Και φρούτα, Τσικίτα, περισσότερα απ' όσα έχει η ζούγκλα. "Αχ! Και τώρα είμαι πάλι αναγκασμένος νά τρώω χαρούπι και νά λέω και ευχαριστώ. Δεν είναι ζωή αυτή!

Στο μεταξύ, ο Γιώργος και η Κατερίνα μελετούν μια έκθεσι, πού τους έχει δώσει η υπηρεσία πληροφοριών της πατριωτικής οργανώσεώς τους για την τρομερή Γερμανίδα κατάσκοπο, πού οι 'Ελληνες έχουν έπονομάσει Μαύρο 'Αγγελο και πού δρα στην 'Αθήνα από ήμερες, στέλνοντας εκατοντάδες 'Ελληνες στο έκτελεστικό απόσπασμα των Γερμανών.

Ο Σπίθας συνέρχεται και επιτίθεται κεραυνοβόλα!

Καί ὁ Σπίθας φτύνει κατάμουτρα τὸν Μαῦρο "Ἀγγελο.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἔκθεσι αὐτή, ὁ Μαῦρος "Ἀγγελος εἶναι μιὰ Γερμανίδα πράκτωρ μὲ τὸ ὄνομα Γκέρντα Σοῦμπερτ. Εἶναι πολὺ νέα καὶ πολὺ ὁμορφή, μὰ ἡ ψυχὴ της ἐρίσκεται σὲ χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὴ μορφὴ της. "Ἐχει ψυχὴ διαβόλου καὶ ἐνστικτα δημίου. Κανένα ἀνθρώπινο αἶσθημα δὲν ὑπάρχει μέσα της. Δὲ νοιώθει τὴν παραμικρὴ συμπόνια γιὰ τοὺς δυστυχισμένους καὶ μπορεῖ νὰ στείλῃ χαμογελώντας στὸ θάνατο ἀκόμη καὶ ἓνα παιδάκι, χωρὶς νὰ νοιώσῃ καμμιά τύφι συνειδήσεως.

Οἱ ἱκανότητές της εἶναι ἐκ πληκτικές. Στὸ πιστόλι εἶναι ἀπὸ τοὺς καλυτέρους

σκοπευτὲς τοῦ κόσμου καὶ εἶναι τέλειος γνώστης τῆς ἰαπωνικῆς πάλης, σὲ σημείον ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν ἀκόμη καὶ πρωταθλητὲς τοῦ ἀγώνισματος αὐτοῦ.

Ἡ πανουργία της εἶναι ἀπίστευτη. "Ἐχει κατορθώσει νὰ πιάσῃ σὲ παγίδα τοὺς πρὶ ἐπιδέξιους πράκτορες τῶν Συμμάχων καὶ πάντα κατορθώνει νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὶς παγίδες τῶν ἀντιπάλων της.

Μιλáει περίφημα τὴν ἑλλήνικὴν, τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν καὶ παρουσιάζεται συχνά ὡς Ἑλληνίδα, Ἰταλίδα ἢ Ἀγγλίδα, χωρὶς νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ κα-

ταλάσθῃ ὅτι εἶναι ξένη.

Ἡ Γκέρντα Σουμπερτ, ἡ Μαῦρος Ἄγγελος, εἶναι τόσο σίγουρη γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, ὥστε δὲν παίρνει μεγάλες προφυλάξεις γιὰ τὴν ἀσφάλειά της. Μένει σὲ ἓνα σπιτάκι, στὸ Κολωνάκι, μόνη. Βέβαια, οἱ Σύμμαχοι πράκτορες ποὺ δροῦν στὴν Ἀθήνα προσπάθησαν μὲ τὴ βοήθεια Ἑλλήνων πατριωτῶν νὰ μποῦν στὸ σπίτι της καὶ νὰ τὴν ἀπαλλάξουν τὰ ἐλεύθερα ἔθνη ἀπὸ ἓνα τρομερὸ ἀντίπαλο. Κανένας ὅμως ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δοκίμασαν κάτι τέτοιον δὲν ξαναγύρισε. Χάθηκαν ὅλοι τοὺς ἀνεξήγητα καὶ οἱ σύντροφοὶ τοὺς δὲν τοὺς ξαναεῖδαν ποτέ. Κατὰ κάποιον τρόπο ἔπεσαν στὰ νύχια τοῦ Μαύρου Ἀγγέλου...

— Περιεργο, μурμουρίζει ὁ Γιώργος καθὼς διαβάζει τὴν ἐκθεσι μαζὶ μὲ τὴν Κατερίνα. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι τόσο ἱκανὴ ἢ μήπως οἱ ἄνθρωποι ποὺ πῆγαν νὰ τὴν αἰχμαλωτίσουν ἦσαν ἀνίκανοι; Πρέπει νὰ δοκιμάσουμε καὶ ἐμεῖς νὰ τὴν ἀπαγάγουμε μὰ προηγουμένως πρέπει νὰ μάθουμε περισσότερα γιὰ τὸν αἰνιγματικὸ Μαῦρο Ἄγγελο, γιὰ νὰ μὴν πέσουμε καὶ ἐμεῖς σὲ καμμιὰ παγίδα... Θὰ πάω ἀπόψε κιόλας νὰ παρακολουθήσω τὸ σπίτι της. Ἴσως μπορέσω νὰ συγκεντρώσω σημαντικὲς καὶ χρήσιμες πληροφορίες...

Ἔχει νυχτώσει. Σ' ἓνα στενὸ δρόμο, στὸ Κολωνάκι, ξέ-

νας ἴσκιος γλιστράει μέσα στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας σὰν φάντασμα. Ὁ ἴσκιος αὐτός, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ θρυλικὸ Παιδί - Φάντασμα, σταματᾷ ἀπέναντι σ' ἓνα μικρὸ σπίτι, μὰ μονοκατοικία ζωσμένη ἀπὸ ἓνα μικρὸ κῆπο, καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου. Ἐκεῖ σμίγει μὲ τὸ σκοτάδι καὶ μόνο τὰ μάτια ἐνὸς πουλιοῦ τῆς νύχτας θὰ μπορούσαν νὰ ἀνακαλύψουν τὴν παρουσίᾳ του.

Ὁ Γιώργος Θαλάσσης ἐξετάζει μὲ προσοχὴ καὶ ὑπομονὴ τὸ σπίτι, ποὺ σύμφωνα μὲ τίς πληροφορίες του, χρησιμεύει ὡς κατοικία τῆς Γκέρντας Σουμπερτ.

Μένει ἐκεῖ γιὰ πολλὴ ὥρα μὲ τὸ αὐτὶ στημένο καὶ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνο τὸ ἓνα ἀφήνει νὰ φανῇ λίγο φῶς.

Σίγουρα ἡ Γερμανίδα εἶναι μέσα καὶ ἐργάζεται προετοιμαζόντας ἀσφαλῶς καταλόγους ἀθῶων Ἑλλήνων ποὺ πρόκειται νὰ στηθοῦν μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα.

Ἡ σκέψις αὐτὴ κάνει τὰ δόντια καὶ τίς γροθιὲς τοῦ Ἑλληνόπουλου νὰ σφίχτοῦν. Κάνει μιὰ αὐθόρμητη κίνησι πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ μὰ συγκρατεῖται. Δὲν πρέπει νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὰ αἰσθήματά του. Πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ ἐν ψυχρῷ ἂν θέλῃ νὰ μὴν πέσῃ καὶ αὐτὸς σὲ καμμιὰ παγίδα.

Συνεχίζει την εξέτασι του σπιτιού. Ή πόρτα του κήπου είναι καγκελλωτή και κανένας φρουρός δε στέκεται μπροστά της. Μά ο Γιώργος δέ γελιέται να πάη να μπη από κεϊ. Άσφαλώς ή Γερμανίδα έχει εγκαταστήσει στην είσοδο του σπιτιού της κάποιο αντιδιαρρηκτικό σύστημα συναγερμού, που την ειδοποιεί άμέσως μόλις κάποιος δοκιμάση να μπη περνώντας από την πόρτα αυτή.

Βγαίνει από την κρύπτη του και προχωρεί κατά μήκος του τοίχου, που είναι άρκετά ύψηλός. Στην κορυφή του δεν υπάρχουν συρματοπλέγματα. Τό γυμνασμένο όμως μάτι του Έλληνόπουλου διακρίνει ένα σύρμα που είναι τοποθετημένο κατά μήκος της κορυφής, κολλητά στον τοίχο. Σίγουρα αν ένα ξένο σώμα άγγιξη τό σύρμα αυτό, κάποιο κουδούνι θά σημάνη μέσα στο σπίτι και ή Γερμανίδα θά ειδοποιηθῇ.

Δέν υπάρχει λοιπόν κανένας τρόπος να μπη κανείς στο σπίτι αυτό, χωρίς να γίνῃ αντίληπτός.

Τό παιδί μένει για μερικά στιγμές σκεπτικό. "Επειτα, τὰ μάτια λάμπουν μέσα στο σκοτάδι. Θυμάται τὰ λόγια ενός ήλικιωμένου και πολύπειρου πράκτορος τών Συμμάχων που του είπε κάποτε:

«Δυό τρόποι υπάρχουν να κάνης κάτι και να μῇ γίνῃς αντίληπτός: να τό κάνης αὐ-

τό πολύ κρυφά ή πολύ φανερά. Στην δεύτερη περίπτωση, όλα θά πάνε καλά, αν ὁ ἐχθρός καταλήξῃ να θεωρήσῃ φυσικό αὐτό που στην πραγματικότητα δέν είναι καθόλου φυσικό...»

Καί σκέπτεται τό Παιδί - Φάντασμα:

«Αν υποθέσουμε ὅτι μιὰ γάτα ανεβαίνει στον τοίχο και άγγίζει τό σύρμα, ὁ Μαῦρος Άγγελος θά τρέξῃ να δῇ τι συμβαίνει δὲ θά δῇ κανένα, θά καταλάβῃ ὅτι μιὰ γάτα ἦταν ή αἰτία του συναγερμού, θά τὴν θλαστήμῃ και θά ἡσυχάσῃ. "Αν αὐτό ἐπαναληφθῇ και για δεύτερη φορά ὁ Μαῦρος Άγγελος δέν ἀνακαλύψῃ κανένα, τότε, τὴν τρίτη φορά δὲ θά μπη καν στον κόπο να θγῇ ἀπὸ τό σπίτι του και να ψάξῃ, ὅταν τό κουδούνι ἡχῇ πάλι!...».

Τό κόλπο τῆς γάτας

ΕΙΝΑΙ ένα τρομερά έξυπνο σχέδιο, που όμως μπορεί να καταλήξῃ στὰ αντίθετα ἀποτελέσματα, αν ή Γκέρντα Σουμ-

περτ είναι υπερβολικά καχύποπτη. Μά ο Γιώργος θασίζεται πολύ στην αυτοπεποίθησι της Γερμανίδας και στη βεβαιότητά της ότι οι αντίπαλοί της δεν είναι σε θέσι να την απειλήσουν.

Ξετυλίγει ένα σκοινί από τη μέση του και το τινάζει προς τα πάνω έτσι ώστε να αγγίξη το σύρμα του τοίχου.

Σχεδόν άμέσως από το έσωτερικό του σπιτιού, φτάνει ως τ' αυτιά του ένα σχεδόν ανεπαίσθητο κουδούνισμα. "Αν δεν είχε το αὐτί του στημένο κοί δεν περίμενε το κουδούνισμα αυτό, ο Γιώργος δεν θα άκουγε τίποτε.

Απομακρύνεται τρέχοντας από τον τοίχο, διασχίζει το δρόμο με μερικά πηδήματα και κρύβεται στο κοίλωμα μιάς πόρτας, είκοσι μέτρα μακριά από το σπίτι του Μαύρου Άγγέλου.

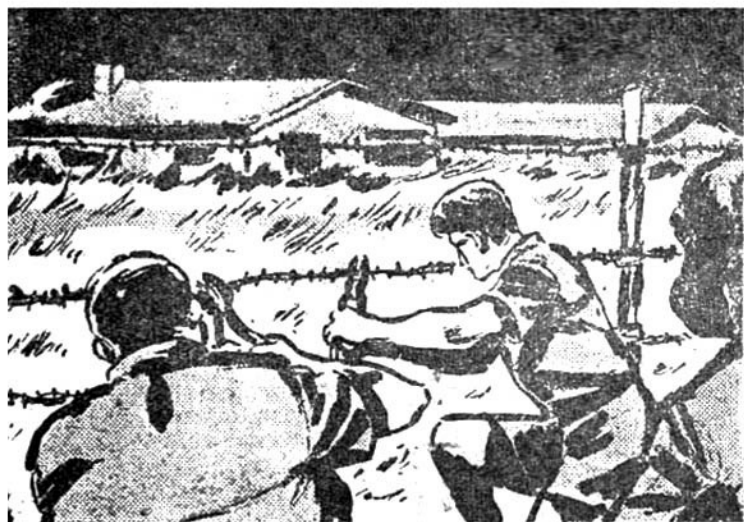
Ακούει μιά πόρτα να ανοίγῃ και να κλείνῃ από το σπίτι αυτό. Βήματα άνηχούν μέσα στον κήπο και σε λίγο ἡ πόρτα του δρόμου άνοίγει. Μιά γυναίκεία σιλου έτα και δίπλα της ένας Γερμανός με στολή κάνουν την εμφάνισί τους.

Ρίχνουν μιά ματιά στο δρόμο και μιά γυναίκεία φωνή γεμάτη μουσικότητα λέει:

— Σίγουρα, θά ήταν καμ-

‘Ο Γιώργος κι’ ἡ Κατερίνα μπαίνουν στο υπόγειο του μαρτυρίου.

Κόβουν τὰ συρματοπλέγματα τοῦ στρατοπέδου συγκεντρώσεως!

μιὰ γάτα. Μοῦ συνέβη αὐτό καί ἄλλη φορά. Πάμε μέσα..

Οἱ σιλουέτες χάνονται καί ἡ πόρτα ξανακλείνει. Ὁ Γιώργος γιά νά δώσῃ στοῦ Μαῦρο ἄγγελο τῇ θεβαιότητά ὅτι πρόκειται γιά γάτα, ἀφήνει ἓνα νιαούρισμα, πού μοιάζει καταπληκτικά μέ νιαούρισμα γάτας.

Ἀφήνει νά περάσουν μερικά λεπτά. Ἐπειτα, πλησιάζει πάλι μέ χίλιες προφυλάξεις στόν τοῖχο, τινάζει πρὸς τὰ πάνω τὸ σκοινὶ πού ἀγγίζει τὸ σύρμα καί ἀπομακρύνεται γοργά.

Βήματα ἀκούγονται πάλι μέσα στόν κήπο καί ἡ φωνὴ ἐνὸς ἀντρα λέει:

— Δὲν ὑπάρχει κανένας!

Ἡ πόρτα τοῦ δρόμου ἀνοίγει καί ἡ Γερμανίδα κυττάζει ἔξω.

— Τὸ πρᾶγμα ἀρχίζει νά γίνεται ἐκνευριστικό, λέει ἡ Γκέρντα Σούμπερτ. Κάποια γάτα λοιπὸν ἦταν πάλι. Δὲ θά μ' ἀφήσῃ λοιπὸν νά δουλέψω ἀπόψε; Καί ἔχω μιὰ πολὺ ἐπείγουσα ὑπόθεσι νά τελειώσω.

Ἡ πόρτα ξανακλείνει. Ὁ Γιώργος ἀφήνει πάλι νά περάσουν μερικά λεπτά. Ἐπειτα πλησιάζει στόν τοῖχο, κάνει τὸ σταυρό του τινάζει τὸ σκοινὶ πρὸς τὰ πάνω ἔτσι ὥστε νά ἀγκιστρωθῇ στὴ ράχη τοῦ τοῖχου ἓνας γάντζος πού εἶναι στερεωμένος

στην ἄκρη του, σκαρφαλώνει ἐπάνω ἀποσπᾷ τὸ σκοινὶ πηδάει ἀνάλαφρα μέσα καὶ μένει ἀκίνητος.

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ μιὰ πόρτα ἀνοίγει καὶ ὁ Γερμανὸς μὲ τὴ στολὴ κάνει τὴν ἐμφάνισί του. Ἀνάβει ἓνα ἡλεκτρικὸ φανάρι καὶ ρίχνει πρόχειρα τὸ φῶς του γύρω χωρὶς νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ συσπειρωμένο παιδί.

— Σίγουρα εἶναι πάλι ἡ ἱδια καταραμένη γάτα, λέει γκρινιάρικα. Δὲ βλέπω κανένα.

Καὶ ξαναμπαίνει στὸ σπίτι. Τὸ Παιδί - Φάντασμα παίρνει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα γεμάτη ἀνακούφισι. Τὸ πρῶτο καὶ πιὸ δύσκολο μέρος τῆς ἀποστολῆς του πέτυχε ἀπολύτα. Κατῶρθωσε νὰ μῇ στὸ ἄντρο τῆς Γερμανίδας, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός.

Μὲ χίλιες προφυλάξεις, σέρνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, μελετώντας πρὶν ἀπὸ κάθε κίνησί του μὲ προσοχὴ τὸ ἔδαφος. Φοβᾶται μὴ πως ὁ Μάυρος Ἀγγελοῦς ἔχει στήσῃ καὶ ἄλλες παγίδες μέσα στὸν κῆπο καὶ ἀντιληφθοῦν οἱ Γερμανοὶ τὴν παρουσία του.

Φτάνει κοντὰ στὸ σπῆτι χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε, καὶ ἀρχίζει νὰ κἀνῃ τὸ γύρο του ἐξετάζοντάς τον μὲ προσοχή. "Ὅλα τὰ παράθυρα καὶ οἱ πόρτες εἶναι κλειστά καὶ ὁ Γιώργος δὲν τολμᾷ νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὰ διαρρήξῃ γιατί εἶναι βέβαιος ὅτι εἶναι ὅλα τους ἐφωδιασμένα μὲ ἀν-

τιδιαρρηκτικὰ συστήματα αὐτοσυναγερμοῦ.

Πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ μῇ στὸ σπίτι τῆς Γκέρντας Σοῦμπερτ; Κάνει γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ καὶ τότε προσέχει μιὰ λεπτομέρεια, ποὺ κάνει τὴν καρδιά του νὰ χτυπήσῃ. Τὸ σπῆτι ἔχει ταράτσα, μὰ δὲν ἔχει ἐξωτερικὴ σκάλα ποὺ νὰ ὀδηγῇ στὴν ταράτσα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μιὰ ἐσωτερικὴ σκάλα συνδέει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὴν ταράτσα. Καὶ ἀσφαλῶς στὸ μέρος αὐτὸ ἡ Γερμανίδα δὲ θὰ ἔχη ἐγκαταστήσῃ ἀντιδιαρρηκτικὸ σύστημα, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτῆς.

Διαλέγει ἓνα μέρος ὅπου στὸν τοῖχο δὲν ὑπάρχει κανένα παράθυρο, ξετυλίγει πάλι τὸ σκοινὶ του, τυλίγει τὸ γάντζο μὲ τὸ μαντῆλι του γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ κρότο καὶ τὸ τινάζει πρὸς τὰ πάνω. Ὁ γάντζος ἀγκιστρώνεται στὸ πεζούλι τῆς ταράτσας, χωρὶς κανένα θόρυβο, καὶ ὁ Γιώργος δοκιμάζει τὸ σκοινὶ βεβαιώνεται ὅτι εἶναι στέρεα πιασμένο καὶ σκαρφαλώνει μὲ ἐπιδεξιότητα πιθήκου.

Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα θρῖσκεται πάνω στὴν ταράτσα. Τυλίγει πάλι τὸ σκοινὶ στὴ μέση του καὶ προχωρεῖ πρὸς μιὰ πόρτα, ποὺ εἶναι στὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας ποὺ ὀδηγεῖ κάτω.

Ἡ πόρτα εἶναι ξεκλειδωτὴ καὶ ὑποχωρεῖ στὸ σπρώξιμο τοῦ Ἑλληνόπουλου. Μένει

για μερικά δευτερόλεπτα ακίνητος με το αὐτί στημένο. Δὲν ἀκούει τίποτε καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει κρατώντας τὴν ἀνάσα του.

Στὸ τέρμα τῆς σκάλας ὑπάρχει μιὰ ἄλλη πόρτα, τζαμωτή, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ Παιδί - Φάντασμα διακρίνει ἕναν ἔρημο διάδρομο φωτισμένο ἀπὸ ἕνα ἡλεκτρικὸ γλόμπο. Ἀνοίγει τὴν πόρτα με ἀγωνία, κρατώντας με τὸ ἀριστερό του χέρι τὸ πιστόλι του.

Μὰ δὲ συμβαίνει τίποτε. Κανένα κουδούνισμα δὲν ἀκούγεται. Ἡ πόρτα δὲν εἶναι ἐφωδιασμένη με ἀντιδιαρρηκτικὸ σύστημα.

Γλιστράει μέσα στὸ διάδρομο καί... τὸ αἷμα παγώνει στὶς φλέβες του. Βλέπει μιὰ ἀπὸ τὶς πόρτες τοῦ διαδρόμου νὰ ἀνοίγῃ ἀργά.

Δὲ χάνει τὴν ψυχραιμία του καὶ τὴν ἐτοιμότητά του.

Ἡ καταπακτὴ

ΠΡΙΝ ἢ πόρτα ἀνοίξῃ, ἐντελῶς πηδάει ἀνάλαφρα πρὸς τὰ πλάγια, πιάνει τὸ πόμολο μιᾶς ἄλλης πόρτας, τὴν ἀνοίγει

καὶ χώνεται σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο κλείνοντας γοργὰ τὴν πόρτα πίσω του. Βρίσκεται μέσα σ' ἕνα ὑποδωμάτιο φωτισμένο ἀπὸ μιὰ χαμηλὴ ἐπιτραπέζια λάμπα. Τὸ δωμάτιο εἶναι ἔρημο. Κυττάζει γύρω, βλέπει μιὰ ντουλάπα τὴν ἀνοίγει καὶ χώνεται μέσα. Κλείνει τὰ θυρόφυλλὰ τῆς τραβώντας τα πρὸς τὰ μέσα. Τὰ θυρόφυλλα δὲν κλείνουν ἐντελῶς. Μένει μιὰ χαραμάδα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ βλέπει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου νὰ ἀνοίγῃ καὶ μιὰ ξανθὴ, νέα καὶ πολὺ ὠραία γυναίκα νὰ μπαίνει μέσα, ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἕνα Γερμανό, στὸν ὧμο τοῦ ὁποίου κρέμεται ἕνα αὐτόματο.

Ὁ Γιώργος δὲν τολμᾷ νὰ κλείσῃ ἐντελῶς τὴν πόρτα τῆς ντουλάπας γιατί φοβᾶται μήπως ἡ κίνησίν του γίνῃ ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς δυὸ Γερμανούς.

Ἡ Γκέρντα Σοῦμπερτ προχωρεῖ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀπέναντι στὴν ντουλάπα.

— Τὸ σχέδιο εἶναι περίφημο λέει. Ἐχουμε κιόλας στὰ χέρια μας τριακόσιους Ἑλληνες πατριῶτες, στὸ στρατόπεδο τοῦ Ἁγίου Ἀντρέα. Θὰ τοὺς θασανίσουμε μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα καὶ τὴν τελευταία στιγμή θὰ τοὺς ποῦμε ὅτι τοὺς χαρίζουμε τὴ ζωὴ μετὰ τὸν ὅρο ὅτι θὰ δεχτοῦν νὰ συνεργαστοῦν μαζί μας. Ξέρω ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι πεισματάρηδες καὶ ὅτι πολλοὶ

θά ἀρνηθoύν καὶ θά προτιμήσουν τὸ θάνατο. Εἶμαι ὁμως θεεῖς· ὅτι οἱ περισσότεροι θά ὑποχωρήσουν μπροστά στὰ βασανιστήρια καὶ στὴν ἀπειλὴ τοῦ θανάτου καὶ θά δεχτοῦν νὰ συνεργαστοῦν μαζί μας. Θά σχηματίσουμε μιὰ πατριωτικὴ δῆθεν ὀργάνωσι ἀπὸ προδότες καὶ μὲ τὴ βοήθειά της, θά σκορπίσουμε τὴ σύγχυσι καὶ τὸν πανικὸ στὶς τάξεις τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν!

Τὸ αἷμα ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα Τὸ σχέδιο τῆς Γερμανίδας εἶναι σατανικὸ καί, χωρὶς ἀμφιβολία, θά ἔχη ἐπιτυχία γιατί δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι φτιαγμένοι γιὰ ἥρωες, δὲν ἔχουν ὅλοι τὴ σωματικὴ καὶ τὴν ψυχικὴ ἀντοχὴ ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ἀντέξουν στὰ βασανιστήρια καὶ στὴν ἀπειλὴ τοῦ θανάτου.

— Φρουλαίν Σοῦμπερτ, λέει ὁ Γερμανὸς μὲ θαυμασμό, τὸ σχέδιο αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετο. Τὸ Παιδί - Φάντασμα θά δοκιμάσῃ τὴ μεγαλύτερη ἐκπληξί τῆς ζωῆς του, ὅταν φτάσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ βρῇ τὴν ὀργάνωσί του σὲ κακὰ χάλια.

— Ἐρχεται στὴν Ἀθήνα τὸ Παιδί - Φάντασμα: ρωτᾷ με κάποιαν ἐκπληξί ὁ Μαῦρος Ἀγγέλως. Νόμιζα ὅτι ἦταν στὴ Γερμανία καὶ θρισκόταν σὲ πόλεμο ζωῆς καὶ θανάτου μὲ τὸν Ἄντολφ Χούντ...

— Ναί, λέει ὁ Γερμανὸς. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ὁ Ἄντολφ

Χούντ, ὁ τρομερὸς Μερθάρα δὲν ὑπάρχει πιά. Τὸν σκότωσε τὸ Παιδί - Φάντασμα!

Ἡ Γερμανίδα ἀνασκιρτάει.

— Σκότωσε τὸν Ἄντολφ Χούντ!, φωνάζει. Εἶναι λαίπὸν τόσο ἐπικίνδυνον τὸ διαβωλεμένο αὐτὸ Παιδί - Φάντασμα; Ἀνυπομονῶ νὰ συναντηθῶ μαζί του. Θέλω νὰ ἀναμετρηθῶ μὲ τὸ Ἑλληνόπουλο, ποῦ ἔχει ὥς τώρα κατερθώσει νὰ νικήσῃ ὅλους τοὺς Γερμανοὺς πράκτορες ποὺ ἀντιμετώπισε! Θά...

Σωπαίνει ξαφνικά καὶ τὸ βλέμμα της καρφώνεται στὰ θυρόφυλλα τῆς ντουλάπας.

— Περίεργο!, μουρμουρίζει. Εἶχα κλείσει καὶ εἶχα κλειδώσει τὴ ντουλάπα μου. Πῶς εἶναι τώρα μισάνοιχτη; Σηκώνεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴ ντουλάπα ἐνῶ ὁ Γερμανὸς ξεκρεμάει τὸ αὐτόματό του καὶ τὴν ἀκολουθεῖ. Ὁ Μαῦρος Ἀγγέλως πιάνει τὸ πόμολο τῆς ντουλάπας καὶ τραβάει τὸ θυρόφυλλο ἀπὸτομα. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ στὰ κατὰπληκτα μάτια τῶν δύο Γερμανῶν κάνει τὴν ἐμφάνισί του τὸ Παιδί - Φάντασμα.

Γιὰ μιὰ — δυὸ στιγμὲς ἡ Γκέρντα Σοῦμπερτ καὶ ὁ Γερμανὸς μένουν ἐμβρόντητοι κυττάζοντας χαζὰ τὸ παιδί, ποῦ τόσο ἀκατανόητα καὶ αἰνιγματικὰ ξεφύτρωσε μέσα στὸ ὑποδωμάτιο τῆς Γερμανίδας πράκτορος. Ἐπειτα, ὁ Γερμανὸς κάνει νὰ σηκώσῃ τὸ αὐτόματό του

πρὸς τὸ στήθος τοῦ Ἑλλη-
νόπουλου.

Μὰ εἶναι πιά πολὺ ἀργά.
Ὁ Γιῶργος πιέζει κιόλας τὴ
σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του
καὶ ὁ Γερμανὸς παρατάει τὸ
αὐτόματό του καὶ σωριάζε-
ται χάμω νεκρός.

— Ψηλά τὰ χέρια Μαῦρε
"Αγγελε, διατάζει ὁ Γιῶργος
θγαίνοντας ἀπὸ τὴν ντουλά-
πα μὲ τὸ πιστόλι του προτε-
ταμένο.

— Τὸ... Παιδί - Φάντασμα,
τραυλίζει αὐτὴ ἀνοίγοντας
διάπλατα τὰ μάτια της. Πῶς
πῶς μῆγκες ἐδῶ μέσα; Ἐ-
σὺ... ἐσὺ ἦσουν ἢ... γάτα;

— Ἐγώ! "Ακουσέ με τώρα,
Μαῦρε "Αγγελε. Ἀπὸ σένα
ἐξααρτᾶται ἂν θὰ πεθάνης
αὐτὴ τὴ στιγμή ἢ ἂν θὰ ζή-
σης. Θὰ μὲ ἀκολουθήσης ἡ-
συχά χωρὶς καμμιά προσπά-
θεια νὰ μοῦ ξεφύγης καὶ σοῦ
δίνω τὸ λόγο μου ὅτι ἡ ζωὴ
σου δὲ θὰ πάθῃ τίποτα. Ἄν
ὅμως δοκιμάσης κανένα κόλ-
πο ὅχι μόνον θὰ κινδυνεύσης
νὰ πέσης νεκρὴ κάτω ἀπὸ
τὶς σφαῖρες μου, ἀλλὰ καὶ
ἂν ζήσης, θὰ σὲ παραδώσω
στὸ δικαστήριον τῶν Ἑλλή-
νων πατριωτῶν. Καὶ ξέρεις
ὅτι τὸ δικαστήριον αὐτὸ δὲν
παίζει ὅταν πρόκειται γιὰ
δολοφόνους σὰν καὶ ἐσένα.

Καθὼς μιλάει, ὁ Γιῶργος
Θαλάσσης δὲν προσέχει ὅτι
τὸ ἕνα πόδι τῆς Γερμανίδας
κάνει ἀδιόρατες κινήσεις
στὸ πάτωμα, ψάχνοντας νὰ
βρῇ μιὰ προεξοχή.

Καὶ δὲ ἐλέπει τὸ τακούνι
τῆς νὰ ἀκουμπᾷ πάνω στὴν

προεξοχή αὐτὴ καὶ νὰ τὴν
πιέξῃ διαδοχικὰ καὶ ρυθμι-
κὰ τρεῖς φορές.

Στὴν τρίτη πῆσι, ἕνα κομ-
μάτι ἀπὸ τὸ πάτωμα ἀνσιγεί
καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο νοιώθει
τὸ ἔδαφος νὰ χάνεται κάτω
ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ τὸ
κορμί του νὰ πέφτῃ γοργὰ
σ' ἕνα σκοτεινὸ θάλαστρο.

Ἀπὸ ψηλά, ἀκούει τὴ φω-
νὴ τῆς Γκέρντας Σοῦμπερτ
νὰ λέῃ σαρκαστικὰ:

— Καλὸ ταξίδι, Παιδί -
Φάντασμα! Ἐλπίζω νὰ μοῦ
στείλῃς κανένα γράμμα ἀ-
πὸ τὸν ἄλλο κόσμο.

Θαμμένοι Ζωντανοί

ΓΙΑ μιὰ - δυὸ στι-
γμές, τὸ Ἑλληνό-
πουλο πέφτει γοργά. Τὸ σκο-
τάδι εἶναι πυκνὸ γιατί ἡ κα-
ταπακτὴ ἔχει ξανακλείσει
πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἐ-
πειτα, προσγειώνεται ἀπότο-
μα σ' ἕνα σκληρὸ ἔδαφος
καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Ὅταν ξαναανοίγῃ τὰ μά-
τια του, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ
πόση ὥρα ἔχει περάσει. Τὸ
σκοτάδι εἶναι πάντα πυκνὸ

γύρω του και μιὰ ψυχρή ύγρασία τὸν περσνιάζει ὥς τὸ κόκκαλο.

Γιὰ μερικά δευτερόλεπτα σιγὴ τάφου ἐπικρατεῖ ἐκεῖ κάτω. Ἐπειτα ἓνα ἀδύναμο βογγητὸ φτάνει ὥς τὰ αὐτιά του. Παραξενεμένος ὁ Γιώργος ψάχνει τίς τσέπες του καὶ βρίσκει ἓνα ἡλεκτρικὸ φανάρι. Τὸ ἀνάβει καὶ ρίχνει γύρω του τὴ φωτεινὴ του δέσμη.

Βρίσκεται μέσα σ' ἓνα εἶδος πηγαδιοῦ, ποῦ ὁ πιθμένος του εἶναι στεγνὸς καὶ πολὺ πιὸ πλατὺς ἀπὸ τὸ στόμιό του. Κοντὰ στὸν τοῖχο, εἶναι ξαπλωμένος ἓνας ἀντρας. Φαίνεται ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὰ χαρακτηριστικά του εἶναι γνωστὰ στὸ Παιδί - Φάντασμα.

— Θανάση!, τοῦ λέει σκύβοντας ἐπάνω του.

Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γεναίους πατριῶτες τῆς ὀργάνωσης τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα.

— Γιώργο!, μουρμουρίζει αὐτὸς μὲ δυσκολία ἀνοίγοντας τὰ μάτια του. Ἐπεσε καὶ ἐσὺ στὴν παγίδα τῆς σατανικῆς αὐτῆς Γερμανίδας; Εἴμαστε χαμένοι καὶ οἱ δύο. Δὲν πρόκειται νὰ θγοῦμε ἀπὸ ἐδῶ ζωντανοί! Εἶμαι τέσσερις μέρες ἐδῶ κάτῳ καὶ κοντεῦω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα...

Ὁ Γιώργος ἔχει μιὰ σκοκολάτα στὴν τσέπη του. Τὴν κρατοῦσε γιὰ τὸν ἀδιάκοπα πεινασμένο Σπίθα μὰ πρέπει

τώρα νὰ τὴν θυσιάσῃ γιὰ τὸν συμπατριώτη του ποῦ κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ. Τοῦ τὴν δίνει καὶ ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τὴν καταβροχθίζει ἀπληστα.

— Δὲν πρόκειται νὰ κερδίσουμε τίποτε μ' αὐτό, λέει μὲ ἀπογοήτευσιν. Θὰ παρατείνουμε ἀπλῶς τὴ ζωὴ μου γιὰ μερικὲς ὥρες. Δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ θγῇ κανεὶς ἀπὸ ἐδῶ κάτω. Τὰ τοιχώματα τοῦ πηγαδιοῦ αὐτοῦ εἶναι ἐντελῶς λεῖα καὶ τὸ ὕψος φτάνει τὰ ὀκτῶ μέτρα. Τὰ διαπίστωσα αὐτὰ τίς πρῶτες ὥρες τῆς παραμονῆς ἐδῶ κάτω, ὅταν ἀκόμη ἀνάθε τὸ φανάρι μου. Εἴμαστε θαμμένοι ζωντανοί.

— Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀπελπίζεται κανεὶς λέει ὁ Γιώργος ἡρεμα. Πές μου πῶς ἀκριβῶς θρέθηκες ἐδῶ κάτω;

— Μαζί μὲ δυὸ πράκτορες τῶν Συμμάχων καὶ μὲ δυὸ δικούς μας, κατῴρθωσα νὰ μπῶ στὸ σπίτι τῆς Γκέρντας Σοῦμπερτ. Ἐγὶνε μάχη μὲ ἔξη Γερμανοὺς ποῦ εἶναι μόνιμα ἐγκρατεστημένοι σ' ἓνα ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ καὶ ποῦ δὲν ἐπεμβαίνουν παρὰ μόνο ὅταν τοὺς καλέσῃ ὁ Μαῦρος Ἀγγελος. Οἱ σύντροφοί μου σκοτώθηκαν. Ἐγὼ ὅμως κατῴρθωσα νὰ φτάσω ὥς τὸ δωμάτιο τῆς Γερμανίδας ἀποφασισμένους νὰ τὴν σκοτώσω καὶ νὰ ἀπαλλάξω τὸν ἐλληνικὸ λαὸ ἀπὸ ἓνα αἰμοβόρο δῆμιο. Μιὰ στιγμὴ ὅμως πρὶν πιέσω τὴ σκανδάλη, μιὰ

καταπακτιή άνοιξε και έπεσα έδω κάτω. Δέ σκοτώθηκα πέφτοντας, μά αυτό θά ήταν ίσως προτιμώτερο.

‘Ο Γιώργος μένει για λίγο σκεπτικός. “Επειτα, στρέφει τὸ φανάρι του πρὸς τοὺς τοίχους τοῦ πηγαδιοῦ καὶ τοὺς ξετεάζει μὲ προσοχή. Εἶναι στρωμένοι μὲ τσιμέντο καὶ ἡ ἐπιφάνειά τους εἶναι τόσο λεία ὥστε ἀκόμη καὶ ἓνα σαλιγκάρι θά δυσκολευόταν νὰ ἀνεβῇ!

Μόνο κοντὰ στὸ στόμιο τῆς καταπακτῆς τὰ τοιχώματα γίνονται ἀνώμαλα. Ἐκεῖ θά μπορούσε κανεὶς νὰ βρῇ ἓνα πάτημα. Πῶς ὅμως να φτάσει ἐκεῖ πάνω; Μόνο ἓνα πουλὶ θά μπορούσε νὰ τὸ κατορθώσει αὐτό...

Γιὰ μερικά δευτερόλεπτα, ἡ ἀπόγνωση κυριεύει τὸ Παιδί - Φάντασμα. “Επειτα τὰ μάτια του λάμπουν καὶ λέει στὸ Θανάση, ποὺ ἔχει τώρα πάρει νέες δυνάμεις καὶ ἔχει σηκωθῇ καὶ αὐτός ὀρθιος:

— “Υπάρχει μιὰ ἐλπίδα. “Αν ὁ Θεὸς μᾶς βοηθήσει...

Φέρνει τὸ χέρι του στὴ μέση του καὶ ξετυλίγει τὸ σκοινὶ μὲ τὸ γάντζο ποὺ ἔχει φροντίσει νὰ πάρη μαζί του, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴν ταράτσα μέσα στὸ σπῆτι.

— Παραμέρισε, λέει στὸ σύντροφό του.

Στριφογυρίζει τὸ γάντζο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ καὶ τὸν τινάζει πρὸς τὰ πάνω. Τὸ σκοινὶ ξεκουλουριάζεται σὰν ἓνα φίδι. ‘Ο γάντζος πη-

γαίνει καὶ χτυπάει πάνω στὶς προεξοχές τοῦ τοίχου, κοντὰ στὸ στόμιο τῆς καταπακτῆς, μά ξαναπέφτει χωρίς νὰ ἀγκιστρωθῇ.

‘Ο Γιώργος σφίγγει τὰ δόντια του καὶ ξαναδοκιμάζει. Μά καὶ πάλι ὁ γάντζος ξαναπέφτει χωρίς νὰ πιαστῇ στὴν προεξοχή.

— Δὲν κάνουμε τίποτε, λέει ὁ Θανάσης ἀπογοητευμένος. Θά πεθάνουμε ἐδῶ μέσα ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα. Εἴμαστε καταδικασμένοι.

Μά τὸ Παιδί - Φάντασμα δὲ χάνει τὸ κουράγιο του. Συνεχίζει ἐπίμονα τὶς προσπάθειές του. Ἡ πείρα τοῦ τὸν ἔχει διδάξει ὅτι ὅποιος ἐπιμένει νικάει καὶ ὅτι τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατο ὅταν ἔχη κανεὶς τὴ θέλησι νὰ πετύχει.

Περνοῦν δύο ὁλόκληρες ὥρες, χωρίς οἱ προσπάθειές του νὰ καρποφορήσουν. “Εχει ἀρχίσει πιά νὰ ἀπελπίζεται καὶ ὁ ἴδιος ὅταν ξαφνικά ὁ γάντζος ποὺ τὸν ἔχει τινάζει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά πρὸς τὰ πάνω, δὲν ξαναπέφτει.

“Εχει γαντζωθῇ στὴν προεξοχὴ τοῦ τοίχου.

Ἐκπλήξεις

ΜΕ ΤΟ ἓνα του χέρι, ὁ Γιώργος κάνει τὸ σταυρό του, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο τραβάει τὸ σκοινὶ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴ στερεότητά του. Ἀφήνει μιὰ σιγανή

Ἡ Γερμανίδα προχωρεῖ καὶ ἀνοίγει ἀπότομα τὴν πόρτα τῆς ντουλάπας!

κραυγή χαράς. Ὁ γάντζος ἔχει πιαστή γερὰ καὶ μολονοὶ ρίχνει πάντα στὸ σκοινὶ ὅλο του τὸ θάρος, δὲν ξεγλιστράει ἀπὸ τὴν προεξοχή.

Ὁ Θανάσης, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, γονατίζει καὶ εὐχαριστεῖ τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρίαν τους.

— Μὴ θιάζεσαι, τοῦ λέει ὁ Γιώργος. Δὲν ξέρουμε ἀκόμη ἂν θὰ θγοῦμε ἀπὸ τὸν τάφο μας. Δὲν ξέρουμε ἂν θὰ μπορέσουμε νὰ ἀνοίξουμε τὴν καταπακτὴ καὶ τί θὰ θροῦμε στὸ δωμάτιο ὅταν τὴν ἀνοίξουμε. Ἔχεις πάντα τὸ πιστόλι μαζί σου;

— Ναι. Ἔπεσε μαζί μου ὅταν ὁ Μαῦρος Ἄγγελος μ' ἔρριξε στὸ πηγάδι.

— Ὠραῖα! Ἐγὼ καὶ ἐγὼ τὸ δικό μου. Εἴμαστε τουλάχιστον ὠπλισμένοι καὶ θὰ πουλήσουμε τὴ ζωὴ μας ἀκριβὰ. Ἄν πεθάνουμε θὰ πεθάνουμε τουλάχιστον πολεμώντας σάν Ἕλληνες καὶ σάν ἐλεύθεροι ἄνθρωποι.

Ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνη στὸ κρεμασμένο σκοινὶ μὲ ἥρεμες καὶ ἐπιδέξιες κινήσεις καί, ἕνα λεπτό ἀργότερα ἔχει φτάσει κάτω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ. Ἐκεῖ, στήνει τὸ αὐτί του καὶ δὲν ἀκούει τὸν παραμικρὸ ἦχο ἀπὸ τὸ δωμάτιο ποὺ θρίσκεται ἀπὸ πάνω.

Ἐνῶ μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατιέται ἀπὸ τὸ σκοινί, μὲ τὸ ἄλλο φωτίζει μὲ τὸ φανάρι τοῦ κάτω μέρος τοῦ σκεπάσματος τῆς καταπακτῆς. Διακρίνει μερικὰ σύρματα: καὶ ἕνα εἶδος μοχλοῦ. Ἀσφαλῶς, ὁ μοχλὸς αὐτὸς εἶ-

ναι ἐκεῖνος ποὺ θάζει σὲ κίνησι τὸ σκέπασμα καὶ τὸ κάνει νὰ χαμηλώνη καὶ νὰ ἀνυψώνεται πάλι.

Μελετᾷ μὲ προσοχὴ τὸ μηχανισμό καὶ ἐπειτα πιάνει τὸ φανάρι μὲ τὰ δόντια καὶ σκαλίζει μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του τὸ μοχλὸ. Τὸν τραβάει καὶ τὸν στερεώνει μ' ἕνα σουγιά. Τὸ σκέπασμα τῆς καταπακτῆς ἀνοίγει πρὸς τὰ κάτω χωρὶς τὸν παραμικρὸ κρότο.

Ὁ Γιώργος στήνει τὸ αὐτί του. Ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐπάνω φτάνει ὡς αὐτὸν μιὰ ἐλαφρὴ καὶ κανονικὴ ἀνάπνοη. Κάποιοι κοιμᾶται μέσα στὸ δωμάτιο αὐτό. Καὶ ἀσφαλῶς αὐτὸς ὁ κάποιος πρέπει νὰ εἶναι ὁ Μαῦρος Ἄγγελος, ἡ Γκέρντα Σοῦμπερτ ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ κρεβατοκάμαρά της.

Σκύβει καὶ κάνει ἕνα νεύμα στὸ Θανάση, ποὺ ἀρχίζει νὰ ἀνεβαίνει μὲ τὴ σειρὰ τοῦ ἀθόρυβου. Στὸ μεταξύ ὁ Γιώργος πιάνεται ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς καταπακτῆς καὶ μὲ μιὰ σύσπασι τῶν μυῶν του, ἀνασηκώνεται πρὸς τὰ πάνω καὶ θρίσκεται μέσα στὸ δωμάτιο καθισμένος στὸ πάτωμα.

Πραγματικὰ, πάνω σ' ἕνα κρεβάτι κοιμᾶται βαθεῖα ἡ Γερμανίδα πράκτωρ. Κοιμᾶται ἡσυχά σάν ἕνας ἄγγελος, σάν ἕνα παιδί ποὺ δὲν ἔχει καμμιά τύψη στὴ συνείδησί του. Κανέννας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ, θάεποντάς την νὰ κοιμᾶται ἔτσι ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι ἕνας ἀποτρόπαιος δολοφόνος ποὺ ἔχει στείλει ἑκατοντά-

δες άθώους ανθρώπους στο έκτελεστικό άπόσπασμα.

‘Ο Θανάσης θγαίνει με τη σειρά του από την καταπακτή και στέκεται δίπλα στο Γιώργο, κυττάζοντας με μίσος τη Γερμανίδα.

Κάνει μία κίνησι προς το μέρος της, φέροντας τὸ χέρι του σ’ ένα μαχαίρι, πού είναι περασμένο στη μέση του. Μά τὸ Παιδί - Φάντασμα τὸν σταματάει, πίνοντάν τον από τὸ μπράτσο:

—“Όχι!, τοῦ λέει. Μὴν ἀφήνης τὸ δίκαιο θυμὸ σου νὰ σὲ παρασύρῃ σὲ κάτι ἀνάξιό σου. Δὲν εἴμαστε δολοφόνοι καὶ δὲν μπορούμε νὰ σκοτώσουμε μιὰν ἀσπλὴ καὶ ἀνυπεράσπιστη γυναίκα τὴν ὥρα μάλιστα πού κοιμάται! Εἴμαστε “Ελληνες καὶ δὲν πρέπει νὰ κηλιδίσουμε τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος μας μ’ ἕνα τέτοιο ἔγκλημα, ἔστω κι’ ἂν ἡ Γκέρντα Σούμπερτ ἀξίζει νὰ πεθάνῃ σὰν σκυλί.

Πηγαίνει κοντὰ στὴν Γερμανίδα καί, μὲ μιὰ γοργὴ κίνηση, τῆς φιμώνει τὸ στόμα μὲ μιὰ πετσέτα. ‘Η Γκέρντα Σούμπερτ ξυπνάει βλέπει τὸ Παιδί - Φάντασμα σκυμμένο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της καὶ τὰ μάτια της γεμίζουν τρόμο.

Θέλει νὰ μιλήσῃ, νὰ φωνάξῃ, νὰ ζητήσῃ ἔλεος, μὰ ἡ πετσέτα δὲν ἀφήνει τὴ φωνή της νὰ θῃ. Νομίζει ὅτι ὁ Γιώργος θὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ δυὸ χοντρά δάκρυα ἀρχίζουν νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κλαῖς, τῆς λέει ὁ Γιώργος καθὼς τὴ δένει μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θανάση. Δὲν εἴμαστε δολοφόνοι σὰν ἑσὺς τοὺς Γερμανούς. Θὰ σὲ πάρουμε μαζί μας καὶ θὰ σὲ παραδώσουμε στὸ δικαστήριο τῶν ‘Ελλήνων πατριωτῶν. Αὐτοὶ θὰ ἀποφασίσουν γιὰ τὴν τύχη σου.

Τὴ φορτώνεται στὴν πλάτη του καὶ θγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Θανάση, πού ἔχει ἔτοιμο γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο τὸ πιστόλι του. Βρίσκονται στὸ χῶλ τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου κοιμάται σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀμέριμνος ἕνας Γερμανὸς στρατιώτης μὲ τὸ αὐτόματο στὰ γόνατά του.

‘Ο Θανάσης πλησιάζει ἀθόρυβα, σηκώνει τὸ πιστόλι του καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι στὸ κεφάλι του. ‘Ο Γερμανὸς ἀνασκιρτάει καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του, πέφτοντας σ’ ἕναν ὕπνο πῶ θὰ καὶ χωρὶς ὄνειρο. “Επειτα ὁ Θανάσης λέει στὸ Γιώργο.

— Περίμενε. Πρέπει νὰ κλείσουμε ἀπὸ ἔξω τὴν πόρτα τοῦ ὕπογειου, ὅπου θρίσκεται ἡ φρουρά, ὥστε νὰ μὴν μπορέσουν νὰ θγοῦν ὅταν θὰ ἠχήσουν τὰ κουδούνια τοῦ συναγερμοῦ, τὴ στιγμὴ πού θὰ ἀνοίγουμε τὴν πόρτα.

Προχωρεῖ πρὸς τὸ θάθος τοῦ χῶλ καὶ σταματάει μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ πόρτα. “Ενα κλειδί εἶναι πίσω στὴν κλειδαριά. Τὸ γυρίζει δυὸ

φορές και τρέχει κοντά στο Γιώργο.

Προχωρούν και οι δύο τους προς την πόρτα, την ξεσπρωτίζουν και βγαίνουν στον κήπο. Άμέσως ένα κουδούνι αρχίζει να ήχη διαπεραστικά μέσα στο σπίτι. Από το μέρος του ύπογειου ακούγονται φωνές και κρότοι. Είναι οι φρουροί που προσπαθούν να βγούν έξω.

Οι δύο Έλληνες διασχίζουν τον κήπο τρέχοντας, ανοίγουν την πόρτα του δρόμου και απομακρύνονται όσο πιο γρήγορα μπορούν από το σπίτι αυτό του τρόμου και του έγκληματος.

Σ' ένα γειτονικό δρομάκο, είναι σταματημένο ένα μικρό αυτοκίνητο με το οποίο ο Γιώργος είχε έρθει στο σπίτι της Γερμανίδας. Το Παιδί - Φάντασμα ρίχνει το Μαύρο Άγγελο μέσα, κάθεται στο μπροστινό κάθισμα μαζί με το Θανάση και ξεκινάει. Μπαίνει σ' ένα πλατύ δρόμο και αναπτύσσει ταχύτητα.

Μισή ώρα αργότερα, σταματάει μπροστά σ' ένα σπιτάκι, σέ μιá συνοικία της Άθηνας, όπου μένει μαζί με το Σπίθα και την Κατερίνα.

Όταν ανοίγει την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου για να κατεβάζει τη Γερμανίδα αφήνει μιá κραυγή λύσσας θαυμασμού και απογοητεύσεως. Η Γκέρντα Σούμπερτ δει είναι πιά εκεί. Ο Μαύ-

ρος Άγγελος έχει εξαφανιστή. Πώς; Με ποιό μυστηριώδη τρόπο κατώρθωσε να κόψει τα δεσμά της, να ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου και να πηδήσει έξω, χωρίς να αντιληφθή τίποτε ούτε ο Γιώργος ούτε ο Θανάσης.

— Είναι απίστευτο!, λέει ο Θανάσης. Η γυναίκα αυτή δέν πρέπει να λέγεται Μαύρος Άγγελος, αλλά ο Μαύρος Διάβολος. Πώς κατάφερε να ξεφύγει; Και πότε;

Ο Γιώργος άνασκηκώνει τους ώμους του και με τη βοήθεια του Θανάση θάζει το αυτοκίνητο μέσα στην αύλη. Έπειτα, ο Θανάσης φεύγει για να επιστρέψει στο σπίτι του και ο Γιώργος μπαίνει στο δικό του σπίτι.

Περνούν μερικές στιγμές. Έπειτα μιá σιλουέτα ξεπροβάλλει κάτω από το αυτοκίνητο και άνορθώνεται.

Είναι η Γκέρντα Σούμπερτ. Η διαβολική Γερμανίδα είχε κατορθώσει να λυθή να ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου και, σάν άκροβή της να κρεμαστή κάτω από το αυτοκίνητο.

— Είσαι πολύ ικανός. Παιδί - Φάντασμα, μουρμουρίζει. Μά ο Μαύρος Άγγελος είναι πιο ικανός από σένα! Θα τά ξαναπούμε σέ λίγο, τώρα που ξέρω που μένεις.

Και χάνεται μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

«**Η σειρά σου
κι' η σειρά μου!**»

Ο ΣΠΙΘΑΣ και η Κατερίνα υποδέχονται χαρούμενα τὸ Γιώργο. Ἀγωνιοῦσαν γιὰ τὴν τύχη του γιατί ἤξεραν καὶ αὐτοὶ ὅτι ὁ Μαῦρος Ἀγγελος εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους πράκτορες ποὺ ἔχει γεννήσει ἡ Γερμανία.

Ὅταν ὁ Γιώργος τοὺς διηγείται τὴν τρομακτικὴ περιπέτειά του μέσα στὸ πηγάδι - τάφο τῆς Γερμανίδας, ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Σπίθας γουρλώνουν τὰ μάτια τους. Ἡ ἐκπληξί τῶν δύο παιδιῶν φτάνει στὸ ἀποκορύφωμά της ὅταν ὁ Γιώργος τοὺς μιλάει γιὰ τὴ μυστηριώδη ἐξαφάνισι τῆς Γκέρντας.

Ξαφνικά, ὁ Γιώργος σταματάει καὶ τὰ μάτια του παίρνουν μιὰ ἐκφρασι τρόμου. Τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει καὶ τὰ δάχτυλά του ἀνοιγοκλείνουν σπασμωδικά.

— Τώρα ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω, μουρμουρίζει. Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἡ Γερμανίδα, γιατί εἶχα ἀναπτύξει

ἱλιγγιώδη ταχύτητα, ποὺ σήμαινε γι' αὐτὴν θάνατο. Ἡ λογικὴ ἐπομένως λέει ὅτι ἀφοῦ δὲν μπορούσε νὰ πηδήσῃ, πρέπει νὰ ἔρισκόταν ἀκόμη στὸ αὐτοκίνητο ὅταν σταμάτησα. Ἀχ, τί θλάκας φάνηκα. Τὴν ἔπαθα σὰν ἀρχάριος.

— Θὰ μὲ τρελλάνης, Γιώργο, μουρμουρίζει γκρινιάρικα ὁ Σπίθας ξήνοντας χαζά τὸ κεφάλι του. Ἀφοῦ δὲν ἦταν στὸ αὐτοκίνητο ὅταν σταματήσατε, αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι εἶχε πηδήσει ἔξω στὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς.

— Δὲν ἦταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο, λέει ὁ Γιώργος. Καὶ ὅμως ἦταν ἐκεῖ. Πῶς τὴν ἔπαθα!

— Γιώργο, λέει ἡ Κατερίνα μίλησε πιὸ καθαρά. Ἀφοῦ δὲν ἦταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο, πῶς ἦταν ἐκεῖ;

— Ἀπλούστατα, ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Τὸ ἔχω χρησιμοποιήσει τὸ κόλπο αὐτὸ κάποτε καὶ μάλιστα μὲ ἐπιτυχία. Πηγαίνω νὰ ρίξω μιὰ ματιά στὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ βεβαιωθῶ. Ἄν, πραγματικά, τὰ πράγματα εἶναι ἔτσι, τότε διατρέχουμε σοβαρὸ καὶ ἄμεσο κίνδυνο. Αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ Μαῦρος Ἀγγελος θὰ ἔρχεται μὲ ἐνὶ σχύσεις γιὰ νὰ μᾶς πιάσῃ.

Τρέχει στὴν πόρτα θγαίνει στὴν αὐλὴ καὶ πηγαίνει κοντὰ στὸ αὐτοκίνητο. Ρίχνει χάμω τὴ φωτεινὴ δέσμη τοῦ φαναριοῦ του καὶ σχεδὸν ἀμέσως ξεχωρίζει χάμω πάλιν στὸ μαλακὸ ἔδαφος

τῆς αὐλῆς τὰ ἀποτυπώματα γυναικείων παπουτσιῶν.

Τὸ μυαλό του λειτουργεῖ μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς. Πρέπει νὰ φύγουν ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ φτάσῃ ἡ Γκέρντα Σοῦμπερτ μὲ πολλοὺς Γερμανοὺς καὶ τότε τί ποτε δὲ θὰ γλυτώσῃ τὰ τρία Ἑλληνόπουλα ἀπὸ τῆ σύλληψι, τὰ θασανιστήρια καὶ τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα.

Κάνει νὰ κινηθῇ πρὸς τὸ σπίτι γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Σπίθα καὶ τὴν Κατερίνα, ὅταν τὸ αὐτί του γυμνασμένο ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο πόλεμο ἐναντίον τῶν τυράννων συλλαμβάνει μερικοὺς μακρυοὺς ἤχους τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζει ἀμέσως. Στρατιῶτες θαδίζουν μὲ προφυλάξεις μέσα στὴ νύχτα.

Τρέχει μέσα στὸ σπίτι.

— Κατερίνα, λέει. Σπίθα. Ἔρχονται οἱ Γερμανοί. Φύγετε ἀμέσως. Ἐγὼ πρέπει νὰ μείνω λίγο πίσω γιὰ νὰ βγάλω ἀπὸ τὴν κρύπητὴν τοῦ ἀρχεῖο μας καὶ νὰ τὸ κάψω στὴ σόμπα γιὰ νὰ μὴν τὸ θροῦν οἱ Γερμανοί! Δὲ θέλω ἀντιρρήσεις. Φύγετε ἀμέσως.

Ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Σπίθας ὑπακούουν. Εἶναι μαθημένοι νὰ ὑπακούουν ἀμέσως στὶς διαταγὰς τοῦ Γιώργου, στὶς δυσκόλες καὶ ἐπείγουσες περυστάσεις, γιατί ξέρουν ὅτι μόνον ἔτσι μποροῦν νὰ ἔχουν ἐλπίδες νὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ ἐπιτυχία τοὺς κινδύνους. Βγαίνουν τρέχοντας ἀπὸ

τὸ σπίτι καὶ ἀπομακρύνονται μέσα στὴ νύχτα πρὸς κατεύθυνσι ἀντίθετη ἀπὸ ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὁποία ἔρχονται οἱ Γερμανοί.

Στὸ μεταξὺ ὁ Γιώργος τρέχει στὸ δάθος ἐνὸς δωματίου, πιέζει ἐλαφρὰ ἓνα κρυφὸ κουμπὶ στὸν τοῖχο καὶ ἓνα κομμάτι τοῦ πατώματος παραμερίζει ἀποκαλύπτοντας μιὰ κρύπητ.

Μέσα ἀπὸ τὴν κρύπητ τραβάει ἓνα δέμας μὲ χαρτιά ποὺ περιέχουν καταλόγους τῶν μελῶν τῆς πατριωτικῆς ὀργανώσεως τοῦ Παιδιοῦ — Φάντασμα. Τὸ ρίχνει μέσα στὴ σόμπα, θάζει φωτιά καὶ τρέχει πρὸς τὴν ἔξοδο.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ κάνῃ περισσότερα ἀπὸ δέκα βήματα, ὅταν χέρια τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσια καὶ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο καὶ μιὰ φωνὴ ἡ φωνὴ τῆς Γκέρντας Σοῦμπερτ, λέει σαρκαστικά:

— Ἡ σειρά σου καὶ ἡ σειρά μου, Παιδί - Φάντασμα! Δὲν περίμενες νὰ μὲ δῇς τόσο γρήγορα ἔ; Καί, ἀσφαλῶς, θὰ ἀπορῆς ἀκόμη γιὰ τὸ πῶς κατάφερα νὰ σοῦ ξεφύγω.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα κυττάζει γύρω του. Δεκάδες Γερμανοί ἔχουν κάνει τὴν ἐμφάνισί τους μέσα στὸ δρόμο ὅπου βρίσκεται τὸ σπίτι του. Ἡ Γερμανίδα στέκεται μπροστὰ του, μ' ἓνα πιστόλι στὸ χέρι, καὶ τὸν κυττάζει ἐιρωνικά.

Δέν υπάρχει ή παραμικρή ἐλπίδα νά γλυτώσῃ καί τό καταλαβαίνει καλὰ αὐτό. Κι' ὅμως τὸ ἡρωϊκὸ παιδί δὲ χάνει τὴν ψυχραιμία του καί δέν αἰσθάνεται τὸν παραμικρὸ φόβο.

— Νίκησες Μαῦρε "Αγγελε λέει ἤρεμα. Πρόσεξε ὅμως! Ἀκόμη εἶμαι ζωντανὸς καί ἐπομένως τό παιχνίδι δέν ἔχει ἀκόμη πάρει τέλος.

"Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὰ ὁμορφα χεῖλη τῆς Γερμανίδας. Ὁ Γιώργος ἐτοιμάζεται νά κλείσῃ τὰ μάτια του, γιατί εἶναι φανερό ὅτι ἡ πράκτωρ τοῦ Χίτλερ πρόκειται νά πυροβολήσῃ καί νά τὸν σκοτώσῃ δολοφονικά, μολοντί ὁ αἰχμάλωτός της εἶναι ἀνυπεράσπιστος.

Μὰ τὸ χαμόγελο σβήνει ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Μαύρου Ἀγγέλου.

— Θὰ σὲ σκότωνα αὐτὴ τὴ στιγμή, Παιδί - Φάντασμα, λέει μὲ τὴ μουσικὴ φωνή της μὰ θυμᾶμαι ὅτι λίγη ὥρα πρὶν μὲ εἶχες στὴ διάθεσί σου καί μπορούσες νά μὲ σκοτώσῃς ἀλλὰ δὲ μὲ σκότωσες. Θὰ σοῦ δώσω λοιπὸν καί ἐγὼ τὴν εὐκαιρία πού μοῦ ἔδωσες ἐσύ. Θὰ σὲ παραδώσω στὸ γερμανικὸ στρατοδικεῖο. Ὁδηγήστε τον στὸ αὐτοκίνητο.

Ἐνῶ οἱ στρατιῶτες σπρώχνουν τὸ Γιώργο πρὸς ἓνα αὐτοκίνητο πού εἶναι σταματημένο στὴν ἐπόμενη γωνία τοῦ δρόμου, ἓνας ἄλλος πλη-

σιάζει καί λέει στὸ Μαῦρο Ἀγγελο:

— Τὸ σπίτι εἶναι ἄδειο. Δὲ βρήκαμε κανένα ἐκεῖ μέσα.

Οἱ Γερμανοὶ ἐτοιμάζονται νά βάλουν τὸ Γιώργο μέσα στὸ αὐτοκίνητο καί νά τοῦ περάσουν ἓνα ζευγάρι χεῖρο πέδες ὅταν συμβαίη κάτι ἀπροσδόκητο πού μεταβάλλει ριζικὰ τὴν κατάστασι.

Ἡ τρελλὴ ἐπίθεσις

ΑΠΟ τὴ γωνία τοῦ δρόμου ξεπροβάλλει ἓνας ἄνθρωπος οὐρλιάζοντας σὰν καὶ νῆβελος καί σαλεύοντας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἓνα μεγάλο ξύλο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πέφτει σὰν σίφουνας ἀνάμεσα εἰς τοὺς Γερμανοὺς καί ἀρχίζει νά τοὺς κοπανᾷ μὲ τὸ ξύλο, φωνάζοντας:

— Μανούλα μου! Νὰ μὴ μέ λένε Σπίθας ἂν δὲν φάω Γερμανὸ ζωντανὸ ἀπόψε. Κάτω τὰ χέρια ἀπὸ τὸν Γιώργο παλιογερμαναράδες.

Εἶναι ὁ Σπίθας. Τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλό ἀχώρταγο στὸ στομάχι, ἀλλὰ ἡ-

ρωϊκό παιδί δὲν μπόρεσε νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸ φίλο του ἀβοήθητο. Σταματᾷ λοιπόν λίγο πιὸ πέρα, ξεκολλάει ἓνα μεγάλο ξύλο ἀπὸ ἓνα φράχτη, πείθει τὴν Κατερίνα νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο τῆς καὶ γυρίζει πίσω ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ποὺ οἱ Γερμανοὶ συλλαμβάνουν τὸ Παιδί - Φάντασμα.

“Ὅταν θιλέπῃ ὅτι οἱ τύραννοι ἔχουν πιάσει τὸ φίλο του καὶ ἔτοιμάζονται νὰ τὸν βάλουν στὸ αὐτοκίνητο, ὁ Σπίθας δὲ διστάζει. Ὁρμαίνει ἐναντίον τους καὶ ἀψηφώντας τὸν κίνδυνο θανάτου ποὺ διατρέχει σκορπίζει τὸν πανικὸ ἀνάμεσά τους μὲ τὰ τρομερὰ χτυπήματά του.

Ταυτόχρονα πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν ἀπὸ λίγο πιὸ πέρα καὶ σφαίρες σαγκώνουν τὰ κορμιά τῶν τυράννων. Εἶναι ἡ Κατερίνα. Ἡ Ἑλληνοπούλα δὲν μπόρεσε καὶ αὐτὴ νὰ φύγῃ καὶ ν’ ἀφήσῃ τὸν ἀγαπημένο της καὶ τὸ Σπίθα μόνους καὶ παίρνει καὶ αὐτὴ τώρα μέρος στὴν τρελλὴ αὐτὴ ἐπίθεσι.

Ὁ Γιώργος δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ ἡ ἐυκαιρία ποὺ τοῦ δίνουν οἱ δυὸ φίλοι του μὲ τὴν ἐπίθεσί τους. Ἀρπάζει τοὺς δυὸ Γερμανοὺς ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὸν σπρώξουν στὸ αὐτοκίνητο, ἐφαρμόζει ἐπάνω τους μιὰ ἐξασθρωτικὴ λαβὴ ἱαπωνικῆς πάλης καὶ τοὺς ἐκσφενδονίζει μακριὰ του. Ἐπειτα ἀρπάζει ἀπὸ χάμω ἓνα αὐτόματο καὶ τὸ στρέφει πρὸς τὸ θάθος τοῦ δρό-

μου, ἀπ’ ὅπου ἔρχονται τρέχοντας πυκνὲς ὁμάδες Γερμανῶν. Καθὼς πυροβολεῖ ψάχνει νὰ θρῇ μὲ τὸ μάτι τὴ Γερμανίδα. Τὴν βλέπει. Εἶναι ὅμως τόσο κοντὰ στὸ Σπίθα ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον της γιατί ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χτυπήσῃ καὶ τὸ φίλο του.

Ὁ μικρὸς δρόμος ἔχει μεταβληθῇ σὲ πεδίο μιᾶς μακρινῆς μάχης ἀνάμεσα στοὺς Ἑλλήνες πατριῶτες καὶ στοὺς τυράννους. Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, ποὺ δὲν ξέρουν τί ἀκριβῶς συμβαίνει, προσεύχονται κλεισμένοι μέσα στὰ σπίτια τους γιὰ τὴ σωτηρία τῶν τολμηρῶν καὶ γενναίων ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ τὰ θάζουν μὲ τὸν πανίσχυρο κατακτητὴ.

Ξαφνικά οἱ Γερμανοὶ ἀρχίζουν νὰ κάμπτονται καὶ νὰ ὑποχωροῦν. Ἡ ὑποχώρησις αὐτὴ κινδυνεύει νὰ ἀφήσῃ ἀκάλυπτη τὴν Γκέρντα Σοῦμπερτ. Ὁ Μαῦρος Ἀγγελος κινδυνεύει νὰ ἀπομνησθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους Γερμανοὺς, γιατί ἔχει προχωρήσει πάρα πολύ. Ὁ Γιώργος μὲ τὴν ἑλπίδα νὰ ἀποκόψῃ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ πάλι τὴ Γερμανίδα, ἐντείνει τὴν ἐπίθεσί του.

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ποὺ ἀνατρέπει τὴν κατάστασι. Ἡ Γερμανίδα ὁρμαίνει ξαφνικά, φτάνει πολὺ κοντὰ εἰς τὸ Σπίθα, τὸν ἀρπάζει τὸν ἀκίνητῇ μὲ μιὰ λαβὴ καὶ χρησιμοποιοῦντας τὸν σὰν ἀσπίδα, ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ

πρός τους συντρόφους της φωνάζοντας:

—“Αν πυροβολήσης, Παιδί - Φάντασμα, θά σκοτώσης τὸ Σπίθα.

Τὸ δάχτυλο τοῦ Γιώργου παύει νὰ πιέζη τὴ σκανδάλη. Τὸ πιστόλι τῆς Κατερίνας σιωπᾷ. Ἡ Γκέρντα Σοῦμπερτ θρῖσκει τὴν εὐκαιρία νὰ φτάσῃ κοντὰ στοὺς δικούς της μαζί με τὸν αἰχμάλωτο Σπίθα. Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ δρόμου κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους καὶ ἄλλα αὐτοκίνητα με Γερμανούς.

Ὁ Γιώργος ὑποχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς Κατερίνας.

—Πρέπει νὰ φύγουμε λέει στὴν ἀγαπημένη του. “Εφτα-

σαν ἐνισχύσεις τῶν Γερμανῶν καί, ἂν συνεχίσουμε τὴ μάχη, θά πέσουμε ὅλοι στὰ χέρια τους. Πρέπει νὰ μείνουμε ἐλεύθεροι γιὰ νὰ μὴν ρέσουμε νὰ σώσουμε τὸ Σπίθα...

Καὶ τὰ δυὸ παιδιά, σὰν δυὸ φαντάσματα χάνονται μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Ὁ Μούτς ὁδηγεῖ

ΜΕΣΑ σ’ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ κρησφύγετα, ποῦ τὸ Παιδί - Φάντασμα ἔχει μέσα στὴν Ἀθήνα, ὁ Γιώργος καὶ ἡ Κατερί

Οἱ σκλάβοι ὁρμοῦν με μανία ἐναντίον τῶν τυράννων τους!

Οί άνδρες του Σπίθα όρμουν στην τραπεζαρία του στρατοπέδου!

να περιμένουν μέ άγωνία. 'Η Κατερίνα έχει στην άγκυλιά της την Τσικίτα, τή μαϊμουδίτσα του Σπίθα, καί τά μάτια της είναι ύγρ ά από δάκρυα γιά τ ό άδιάκοπα πεινασμένο παιδί, πού έχει πέσει στα χέρια τών Γερμανών γι ατί θέλησε νά σώση τ ό φίλο του, τόν άγαπημένο της Γιώργο.

Περιμένουν μέ τ ά μάτια καρφωμένα στην πόρτα του σπιτιού.

—Θά γυρίση; μ ουρμουρίζει κάθε τόσο ό Γιώργος. Θά μπορέση νά βρ ή τ ό νέο μας σπίτι; Εύτυχώς πού ό Μούτς είναι ένα άπό τ ά πιό έξυπνα καί πιό ίκανά σκυλιά πού έχω γνωρίσει ποτέ.

Ξαφνικά ένα γραντζούνισμα καί ένα σιγανό γρύλισμα άκούγεται. Μέ ένα πήδημα, ό Γιώργος βρίσκει τ α στην πόρτα καί τήν άνοίγει. 'Ο μικρός Μούτς όρμάει μέσα, αφήνει ένα γαύγισμα καί γυρίζει πάλι πρ ός τήν πόρτα.

—Μείνε έδώ, Κατερίνα, λέει γοργά ό Γιώργος. Θά πάω όπου μέ όδηγήση ό Μούτς καί έπειτα θά γυρίσω έδώ γιά νά προετοιμάσω μιά έπίθεσι. Δέ θά κάνω τίποτε μόνος μου.

Καί βγαίνει τρέχοντας πίσω άπό τ ό σκυλάκι. Μέσα στους δρόμους τής νυχτωμένης 'Αθήνας, ό Μούτς τρέχει μέ τή γλώσσα κρεμασμένη

καί με τὸ κεφάλι τεντωμένο πρὸς τὰ ἔμπροσ. Τρέχει γιὰ μιὰ δολόκληρη ὥρα καὶ σταματᾷ ἐπιτέλους σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ ἓνα μεγάλο μέγαρο, ποῦ φαίνεται ἡσυχὸς καὶ εἰρηνικὸς.

— Ἐδῶ ἔφεραν τὸ Σπίθα οἱ κακοῦργοι, Μούτς; ρωτᾷ ὁ Γιώργος δείχνοντας τὸ σπίτι.

Τὸ σκυλάκι ἀφήνει ἓνα ὑπόκωφο γρύλλισμα, ποῦ σημαίνει ὅτι κατάλαβε τὴν ἐρώτησι καὶ ὅτι ἡ ἀπάντησις εἶναι καταφατικὴ. Κάνει νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου ὅπου στέκεται ἓνας Γερμανὸς στρατιώτης μὰ ὁ Γιώργος τὸν σταματᾷ. Σηκώνει στὴν ἀγκαλιά του τὸ σκυλάκι κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου καὶ παρακολουθεῖ, γιὰ λίγο τὸ μέγαρο.

Τὸ ξέρεי τὸ μέγαρο αὐτὸ ὁ Γιώργος. Εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Γερμανοῦ στρατηγοῦ ποῦ εἶναι διοικητὴς τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων κατοχῆς τῆς Ἑλλάδος.

Μένει γιὰ λίγη ὥρα ἐκεῖ καὶ ἔπειτα γυρίζει καὶ ἀπομακρύνεται γοργά.

— Ὅταν γυρίζῃ στὸ σπίτι του, κάθεται μπροστὰ σὲ ἓνα τραπέζι μὲ τηλέφωνο καὶ ἀρχίζει νὰ κάνῃ ἀπαντῶνὰ τηλεφωνήματα, ποῦ δὲν προμηνοῦν τίποτε εὐχάριστο γιὰ τοὺς Γερμανοὺς. Ἐπειτα ἀπὸ κάθε τηλεφώνημα ποῦ κάνει μιὰ ομάδα Ἑλλήνων πατριωτῶν ἀρχίζει νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ μάχη...

Τὴν ἴδια ὥρα μέσα στὸ μέγαρο τοῦ Γερμανοῦ στρατηγοῦ σὲ ἓνα ὑπόγειο, ὁ Σπίθας περνᾷ σκληρὰ στιγμὲς. Ἐνὰ μαστίγιό στὰ χέρια ἑνὸς κτηνώδους Γερμανοῦ ἀνεβοκατεβαίνει καὶ αὐλακώνει μὲ τρομερὰ χτυπήματα. Μπροστὰ στὸ Σπίθα στέκεται ἡ Γκέρντα Σοῦμπερτ καὶ ὁ Γερμανὸς στρατηγός.

— Σπίθα, λέει κάθε τόσο ὁ Μαῦρος Ἀγγελοσ θὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὸ μαστίγιωμα καὶ ἀπὸ τὴν πείνα. Ἐνὰς μόνος τρόπος σωτηρίας ὑπάρχει: νὰ μᾶς πῆς ποῦ μποροῦμε νὰ βροῦμε τὸ Παιδί-Φάντασμα.

— Καὶ ἂν σᾶς τὸ πῶ; ρωτᾷ ὁ Σπίθας.

— Θὰ σὲ ἀφήσουμε ἀμέσως ἐλεύθερο, λέει ἡ Γερμανίδα. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδιάκοπα πεινασμένου παιδιοῦ μορφάζει εἰρωνικά.

— Μπᾶ, κάνει σαρκαστικὰ Δὲν τὸξερὰ ὅτι ἔχεις καί... τιμὴ, Μαῦρε Ἀγγελε.

Τὸ μαστίγιό σηκώνεται καὶ πέφτει πάλι στὴν πλάτη τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ μὲ μεγαλύτερη ὀρμὴ. Ὁ Σπίθας δαγκώνει τὴ γλώσσα του γιὰ νὰ τὴν ξεφωνήσῃ ἀπὸ τὸ διαπεραστικὸ καὶ ἀβάσταχτο πόνο ποῦ νοιώθει. Δὲ θέλει νὰ φανῇ ὅτι λιγοψυχεῖ μπροστὰ στοὺς τυράννους. Δὲ θέλει νὰ τοὺς δώσῃ τὴν ἱκανοποίησι αὐτῇ.

— Ποῦ εἶναι τὸ Παιδί-Φάντασμα, Σπίθα; ρωτᾷ πάλι ἡ Γερμανίδα.

Ὁ Σπίθας νοιώθει ἕνα τρελλό θυμὸ νὰ τὸν κυριεύῃ. Νοιώθει ἕνα ἀπέραντο μῖσος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ τὸν ἔχουν δέσει σὰν νὰ εἶναι ἀρνί, τὸν μαστιγώνουν τὸν κρατοῦν νηστικό καὶ τοῦ ζητοῦν νὰ προδώσῃ τὸ Παιδί - Φάντασμα, τὸν καλύτερο φίλο του!

Μαζεύει ὅσο σάλιο μπορεῖ στὸ στόμα του τεντώνει τὸ λαιμὸ του καί... φτύνει κατὰ μούτρα τὴ σατανικὴ καὶ ἐγκληματικὴ Γερμανίδα!

Ἕνα οὐρλιαχτὸ λύσσας, ξεπηδάει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ Μαύρου Ἀγγέλου. Ἡ Γερμανίδα ἀρπάζει τὸ μαστίγιο καὶ ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλό, ἀλλὰ ἥρωικό παιδί...

Στὸ ὑπόγειο τῶν μαρτυρίων!

ΕΞΩ, στὸ δρόμο, ἴσκιοι κινεῦνται, γοργά. Ὁ φρουρὸς τῆς εισόδου τοὺς ἀντιλαμβάνεται καὶ κάνει νὰ σηκώσῃ τὸ αὐτόματό του ἀνοίγοντας τὸ στόμα του γιὰ νὰ φωνάξῃ.

Μὰ εἶναι πολὺ ἀργά. Πέφτει νεκρὸς, χτυπημένος ἀπὸ ἕνα μαχαίρι.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα πλησιάζει στὴν πόρτα τοῦ κήπου τοῦ μεγάρου καὶ ἐφαρμόζει στὴν κλειδαριά της ἕνα παρὰ ξενο ἐργαλεῖο. Εἶναι ἕνα γενικὸ ἀντικλεῖδι, δῶρο τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγεῖου, μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνοίξῃ κάθε πόρτα.

Ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ καὶ τριάντα περίπου Ἕλληνες πατριῶτες ὁρμοῦν μέσα. Σχεδὸν ἀμέσως μιὰ ὁμάς ἀπὸ Γερμανοὺς στρατιῶτες θγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ μιὰ μανιασμένη μάχη, ἀρχίζει μέσα στὸν κήπο. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες πατριῶτες παίρνουν μέρος σ' αὐτή. Ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Γιώργο καὶ τὴν Κατερίνα. Τὰ δυὸ τολμῶντα παιδιὰ ὥπλισμένα μὲ αὐτόματα, τρέχουν πρὸς τὸ μέγαρο σκυφτά, μπαίνουν εἰς τὸν προθάλαμο, θερίζουν μὲ ριπὲς σφαιρῶν μερικοῦς, στρατιῶτες ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ καὶ κατευθύνονται πρὸς τὴ σκάλα, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ὑπόγειο τοῦ μεγάρου.

Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα φτάνουν μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ πόρτα πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκούγονται κρότοι μαστιγίου. Ὁ Γιώργος τὴ σπρώχνει καὶ κάνει μερικά βήματα μὲ τὸ αὐτόματό του προτεταμένο. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρῶν κάνει τὸ αἷμα νὰ ἀνεβῇ στὸ κεφάλι τους καὶ πλημμυρίζει μὲ ἀγανάκτησι καὶ μῖσος τὴν καρδιά τους.

— Ψηλά τὰ χέρια! φωνάζει ὁ Γιώργος μὲ παγερὴ φωνὴ γεμάτη ἀπειλή.

Τὸ χέρι τῆς Γερμανίδας ποὺ ὑψώνεται γιὰ πολλοστὴ φορὰ γιὰ νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ μαστίγιον τὸ Σπίθα, μένει μετέωρο, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της γεμίζει ἀπὸ τρόμο, ἐκπληξί καὶ μῖσος.

Οἱ ἄλλοι Γερμανοὶ σηκώνουν τὰ χέρια τους. Ὁ Σπίθας λέει:

— "Εφτασες στὴν ὥρα, Γιώργο!

Καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

— Κατερίνα λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα, ἀφόπλισέ τους.

Ἡ Ἑλληνοπούλα ὑπακούει Ἀφοπλίζει δυὸ Γερμανοὺς στρατιῶτες ποὺ στέκονται κοντὰ στὸ Σπίθα κι' ἐπειτα γυρίζει πρὸς τὸ στρατηγὸ καὶ τὴ Γερμανίδα. Ξαφνικά, μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ Μαῦρος Ἀγγελοὺς ἔχουν χαθῇ! Εἰς τὸν τοῖχο, πίσω ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅπου στέκονταν μιὰ στιγμή πρίν, ἔχει σχηματισθῇ ἕνα ἀνοιγμα ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ νὰ περάσῃ ἕνας ἄνθρωπος!

Ἡ Κατερίνα κάνει νὰ κινηθῇ πρὸς τὸ ἀνοιγμα αὐτό, μὰ ὁ Γιώργος τὴ σταματᾷ.

— "Ὀχι, τῆς λέει. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀκολουθήσουμε. Εἶναι ἐπικίνδυνον. Μπορεῖ νὰ πέσουμε σὲ καμμιά παγίδα. Ἐξάλλου πρέπει νὰ φύγουμε τὸ συντομώτερο. Μπορεῖ νὰ καταφθάσουν ἐνισχύσεις

τῶν Γερμανῶν. Δὲν ξέρουμε ἐπίσης πῶς πηγαίνει ἡ μάχη ἐπάνω.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή οἱ δυὸ στρατιῶτες, ἐπωφελοῦμενοι ἀπὸ τὴ στιγμιαία ἀπασχόλησι τῶν παιδιῶν μὲ τὴν ἐξαφάνησι τοῦ στρατηγοῦ καὶ, τῆς Γερμανίδας κάνου νὰ ὀρμήσουν ἐναντίον τους. Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ κάνουν περισσότερα ἀπὸ τρία βήματα καὶ πέφτουν γαζωμένοι ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Γιώργου, ποὺ οὔτε στιγμή δὲν τοὺς ἔχει ἀφήσει ἀπὸ τὰ μάτια του.

Τὰ παιδιὰ λύνουν τὸ Σπίθα καὶ τὸν ἀνεβάζουν πάνω. Στὸν κῆπο καὶ μέσα στὸ μεγάρ, ἡ μάχη ἔχει τώρα πᾶρει τέλος. Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν συντριβῇ κάτω ἀπὸ τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι τῶν Ἑλλήνων πατριῶτων!

Γὴν ἐπόμενη νύχτα, ἕνα αὐτοκίνητο ταξιδεύει πρὸς τὴ Ραφίνα τὴν παρακάμπτει ἀκολουθώντας ἕνα μικρὸ ἐξοχικὸ δρόμο, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὴ γερμανικὴ φρουρὰ καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀντρέα κοντὰ στὸν ὁποῖο οἱ Γερμανοὶ ἔχουν κλείσει ἑκατοντάδες Ἑλληνες πατριῶτες. Τὸ αὐτοκίνητο τὸ ὁδηγεῖ ὁ Γιώργος καὶ μοναδικοὶ ἐπιβάτες του εἶναι ἡ Κατερίνα κι' ὁ Σπίθας. Τὸ Παιδί - Φάντασμα δὲν ἔχει κινητοποιήσει ὁλόκληρὴ τὴ δύναμι τῆς πατριωτικῆς ὁργανώσεώς του, γιὰτὶ ξέρει ὅτι δὲν εἶ-

ναι δυνατόν να κυριεύση το στρατόπεδο με κατά μετωπον επίθεσι. Για να πετύχη στην αποστολή και να έλευθερώση τους συμπατριώτες του πριν ή Γκέρντα Σούμπερτ αρχίση να τους βασανίζει για να κάμψη το ήθικό τους, πρέπει να χρησιμοποιήση πονηριά και στρατηγικότητα κυρίως και όχι δύναμι.

Όταν φτάνουν κοντά στο στρατόπεδο, σταματούν το αυτοκίνητο μέσα σ' ένα δάσος. Πριν εγκαταλείψη το αυτοκίνητο, ο Γιώργος σκύβει πάνω από ένα πομπό ασυρμάτου που είναι τοποθετημένος στο πίσω μέρος, γυρίζει ένα κουμπί και λέει:

«Έδω Παιδί - Φάντασμα Καλώ το Ιστιοφόρο Νέμεσις "Όλα εν τάξει;»

«Όλα εντάξει, Παιδί-Φάντασμα! Περιμένουμε κοντά, στην ακτή του Αγίου Άντρέα! Μόλις έλευθερωθούν, οι αιχμάλωτοι να ξεχυθούν προς την παραλία!»

Τα παιδιά απομακρύνονται από το αυτοκίνητο και πλησιάζουν ξρποντας προς τα συρματοπλέγματα, που ζώνουν το στρατόπεδο. Από μία θαλιτσούλα που έχουν μαζί τους θγάζουν διάφορα εργαλεία και αρχίζουν να κόβουν τα συρματοπλέγματα με γρηγοράδα και επιδεξιότητα αφού προηγουμένως βεβαιώνονται ότι δεν είναι ηλεκτροφόρα. Πότε - πότε, σταματούν τη δουλειά τους και μένουν ακίνητοι ζαρωμέ

νοι στο χῶμα, για να μη γίνουν αντίληπτοι από τις πυκνές περιπόλους που κάνουν βόλτες γύρω από το στρατόπεδο.

Ἡ μεγάλη αποστολή

ΤΕΛΟΣ, αφού κόβουν τρεις διαδοχικές σειρές συρματοπλέγματων, μπαίνουν μέσα εις το στρατόπεδο. Ο Γιώργος έχει μελετήσει από πριν ένα σχέδιο του στρατοπέδου και ξέρει που βρίσκεται το κάθε κτίριο. Ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για την όπλαποθήκη. Για να πετύχη ή τολμηρή αποστολή του πρέπει να κυριεύση την όπλαποθήκη πριν δοκιμάση να έλευθερώση τους κρατούμενους.

Τα τρία παιδιά γλιστρούν μέσα στο σκοτάδι προς το κτίριο της όπλαποθήκης και σταματούν σε μικρή απόστασι από αυτό. Ξέρουν ότι εκτός από ένα φρουρό, που στέκεται μπροστά στην πόρτα του κτιρίου πέντε άλλοι βρίσκονται μέσα στην αποθήκη.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα τραβάει ἕνα μαχαίρι μορφάζοντας μὲ δυσαρέσκεια γιατί δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ χρησιμοποιοῖ τὸ ὄπλο αὐτό. Μὰ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐθνικὴ τιμὴ ἑκατοντάδων Ἑλλήνων κρέμονται ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς τοῦ καὶ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ κάνῃ διαφορετικά. Σηκώνει τὸ χέρι τοῦ καὶ τὸ τινάζει πρὸς τὰ ἔμπροσθιν ἐπόμενη στιγμή, ὁ στρατιώτης τῶν τυράννων διπλώνεται στὰ δύο καὶ σωριάζεται χάμω, χωρὶς νὰ θγάλλῃ τὸν παραμικρὸ ἤχο ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ.

Σὰν τρία φαντάσματα, τὰ παιδιὰ πλησιάζουν στὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης τὴν σπρώχνουν καὶ μπαίνουν μέσα. Στὸ χαμηλὸ φῶς ἑνὸς ἡλεκτρικοῦ γλόμπου θάβουν πέντε Γερμανοὺς νὰ κοιμῶνται πάνω σὲ κρεβάτια ἐκστρατείας. Τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν, νὰ δουλεύουν γοργά. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ οἱ Γερμανοὶ ἔχουν φιμωθῇ καὶ δεθῇ στὰ κρεβάτια τους.

— Ἐντάξει!, λέει ὁ Γιώργος μὲ ἱκανοποίησι. Ὅλα πῆγαν καλὰ ὥς τώρα Ἐμπρὸς γὰρ τίς φυλακὲς τῶν κρατουμένων.

Τὰ κτίρια ὅπου ατεγάζονται οἱ κρατούμενοι, θρίσκονται στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ στρατοπέδου κοντὰ στὸ κτίριο τῆς φρουρᾶς.

— Ἡ Κατερίνα, λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα θὰ μείνῃ ἐδῶ γιὰ νὰ φρουρῇ τὴν ἀποθήκη. Ἐγὼ κι' ὁ Σπίθας θὰ

δοκιμάσουμε νὰ ἐξοντώσουμε ὅσο πιὸ ἀθόρυβα μποροῦμε τοὺς φρουροὺς ποὺ εἶναι τοποθετημένοι μπροστὰ σὲ κάθε φυλακὴ. Θὰ στέλνουμε ἀμέσως ἐδῶ τοὺς κρατούμενους κάθε φυλακῆς ποὺ θὰ ἀνοίγουμε καὶ ἡ Κατερίνα, θὰ τοὺς ἐξοπλίζει καὶ θὰ τοὺς ὀργανώνει σὲ ὁμάδες, μὲ ἕνα ἀρχηγὸ τὴν καθεμίᾳ. Ἐμπρὸς!

Ὁ Γιώργος καὶ ὁ Σπίθας χάνονται μέσα στὸ σκοτάδι. Περνοῦν μερικὰ λεπτά. Ξαφνικὰ ἡ Ἑλληνοπούλα θάβει δεκάδες ἴσκιους νὰ προβάλλουν ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ νὰ πλησιάζουν ἀθόρυβα εἰς τὴν ὄπλαποθήκη. Τὸ στήθος τῆς φουσκώνει ἀπὸ χαρὰ. Τὸ σχέδιο τοῦ Γιώργου ἀρχίζει νὰ παίρνῃ σάρκα καὶ ὀστά!

Οἱ Ἑλληνες μπαίνουν εἰς τὴν ἀποθήκη καὶ ἡ Κατερίνα τοὺς ὀπλίζει τοὺς χωρίζει σὲ ὁμάδες καὶ τοὺς τοποθετεῖ μπρούμυτα, ἔξω ἀπὸ τὴν ἀποθήκη. Νέοι κρατούμενοι φτάνουν. Ἐξοπλίζονται, κι' αὐτοὶ, ὀργανώνονται καὶ παίρνουν θέσεις. Ἐπειτα ἔρχονται κι' ἄλλοι κι' ἄλλοι κι' ἄλλοι.

Σὲ μισὴ ὥρα, ὅλοι οἱ κρατούμενοι τοῦ στρατοπέδου ἔχουν ἐξοπλισθῇ καὶ ὅλα εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὴ μεγάλη ἐπίθεσι, τὴν ἐπίθεσι ποὺ θὰ τοὺς χαρίσῃ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ θὰ δώσῃ στοὺς τυράννους ἕνα πικρὸ μάθημα.

Τελευταῖοι φτάνουν στὴν ὄπλαποθήκη ὁ Γιώργος καὶ ὁ Σπίθας. Τὸ Παιδί - Φάντα

σμα κάνει ένα βιαστικό πολεμικό συμβούλιο με μερικούς από τους αρχηγούς των κρατουμένων και αποφασίζει να ενεργήσει την επίθεσι σε δύο ταυτοχρόνως σημεία. Οι μισοί από τους κρατουμένους με αρχηγό τον ίδιο θα έπιτεθούν έναντιον του κτιρίου της φρουράς και οι άλλοι μισοί, με αρχηγό το Σπίθα θα έπιτεθούν έναντιον του κεντρικού κτιρίου της διοικήσεως όπου, σύμφωνα με τις πληροφορίες των κρατουμένων βρίσκεται η μεγάλη τραπεζαρία στην οποία αυτή τη στιγμή είναι συγκεντρωμένοι οι αξιωματικοί των Γερμανών και τρώνε.

— Στην τραπεζαρία; θογγάει ο αδιάκοπα πεινασμένος Σπίθας. Μανούλα μου! Είσαι αληθινός φίλος Γιώργο! Πάμε γρήγορα πριν φανε όλα τα φαγητά οι Γερμαναράδες!

Ο μικρός στρατός των Ελλήνων κινείται προς δυο διαφορετικές κατευθύνσεις μέσα στο μαύρο σκοτάδι της νύχτας σαν ένας στρατός φαντασμάτων.

Το στρατόπεδο των Γερμανών είναι πάντα θυβισμένο στο πιο απόλυτο σκοτάδι και στην πιο απόλυτη ήσυχία και τίποτε δεν προδίδει αυτά που θα συμβή σε λίγο... Τίποτε δεν προδίδει ότι σε λίγα λεπτά θα ξεσπάσει μία θύελλα που θα σαρώσει τα πάντα στο πέρασμά της και δε θ' αφήσει πίσω της παρά

μόνο νεκρούς και έρείπια!

Ξαφνικά σε δυο διαφορετικά σημεία του στρατοπέδου δεκάδες αυτόματα αρχίζουν να τραγουδούν το τρομερό και ανατριχιαστικό τραγούδι του θανάτου. Έκατοντάδες μελλοθάνατοι σκλάβοι που έχουν ανακτήσει την ελευθερία τους, έπιτίθενται, με λύσσα έναντιον των ανθρώπων που τους είχαν υποδουλώσει και που τους προωρίζαν για τα βασανιστήρια και για το έκτελεστικό απόσπασμα.

Γύρω από το κτίριο της φρουράς οι άντρες του Παιδιού - Φάντασμα έχουν σχηματίσει έναν κύκλο θανάτου και θερίζουν τους στρατιώτες του Χίτλερ με αυτόματα χειροβομβίδες και πιστόλια.

Ο Σπίθας με τους άντρες του όμως δεν περιορίζονται στο να κυκλώσουν το κτίριο της διοικήσεως. Όρμουν μέσα και εισβάλλουν στην αίθουσα της τραπεζαρίας και έπιτίθενται με όπλα και με γυμνά χέρια έναντιον των αξιωματικών που τόσες φορές τους είχαν μαστιγώσει με σαδιστική μανία!

Ο Σπίθας διευθύνει την επίθεσι μπουρμυρίζοντας:

— Μανούλα μου! Κύτταξε φαγητά πάνω στα τραπέζια Κύτταξε κρέατα και τυριά και ψωμιά και φρούτα! Εύτυχώς που προλάβουμε. Άλλοιώς θα μάς τα έτρωγαν όλα τα κτήνη! Απάνω τους παιδιά!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 4ον — Τόμος 20ος — Άρ. Τεύχους 156 — Δρχ. 2
Γραφεία : Λέκκα 22, Άθήναι (125). Τηλέφωνον 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασσιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:

Έτησία δρχ. 100
Έξάμηνος » 55

Συνδρομαί έξωτετικοῦ:

Έτησία δολλάρια 4
Έξάμηνος » 2

Στὸ ἐπόμενον τεῦχος, τὸ 157, πὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενῃ ἐβδομάδα μετὸν τίτλον:

ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΓΓΕΛΟΥ

δίπλα στὴν τρομερὴ Γερμανίδα Γκέρντα Σούμπερτ, κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνας ἄλλος Γερμανός, ἕνα ἀποτρόπαιο κτῆνος, πὺ σκορπίζει τὸν τρόμον καὶ τὰ δάκρυα καὶ τὴ συμφορά!

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πῖο συναρπαστικὰ τεύχη πὺ ἔχετε διαβάσει ποτέ, γιὰ ἕνα τεῦχος πὺ θὰ κάνῃ τὴν καρδιά κάθε Έλληνόπουλου νὰ ριγῇ ἀπὸ ἀγωνία καὶ νὰ φουσκώσῃ ἀπὸ ὑπερηφάνεια!

